خونکار
(ناول)
Ketabton.com
لیکوال:نصیر احمد احمدي
د چاپ کال:۱۳۸۹ل

ketabton.com - The Digital Library

خونكار

نــــــاول

ليكوال :

نصير احمد احمدي

ketabton.com - The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	خونکار
لیکوال:	نصیر احمد احمدي
کمپوز:	لیکوال
د چاپ کال:	۱۳۸۹ل
انلاین چاري:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

ketabton.com - The Digital Library

پیل

ketabton.com - The Digital Library

سپوږمۍ وه، سړي منډې وهلې...ساه یې لنډه لنډه کېده، یو ځای ولوېد، بېرته پورته شو، پښې یې ښسبکه وې، پر وچو پاڼو وخوت، زړه یې ولړزېد، شا ته یې وکتل، پر اوږه کې یې نرۍ درد تېر شو، لاس یې وروړ، ګوتې یې په وینو لندې شوې، څو ګړندي ګامونه یې واخیستل، پښه یې د دوو تیږو تر منځ بنده شوه، پړمخي پرېووت، له خولې یې لاړې وبهېدې، د ولاړېدو سېکه یې نه لیده، یوې ټیټې ونې ته ور وښوېد، د ونې تنې ته یې څنګ ولګاوه، غوږونه یې څک کړل، چوپه چوپتیا وه، چرچرک نارې وهلې....

سړي سړه ساه واخیسته، پورته یې وکتل، یوه ستوري منډه کړه، تر یوه ځایه سپینه رڼا ورپسې وه، وروسته ورک شو.

سړي ښه شېبه غلی ناست و، بیا یې ګېډه توده شوه، لاس یې وروړ، ټټر یې پر وینو لوند و. ورو ولاړ شو، زړه یې سستې ورکوله..خوا یې راګرځېده...ټوخې واخیست، خو لې ته یې لاس ونیو، ساه یې تر پزې راووته. څو ګامه یې واخیستل، پښې یې درنې وې، وینه یې ورانه ته ورسېده، وروسته یې ښی بوټ هم لوند شو، ټول بدن یې لړزېده....

ځنګنونه یې پر تیږو ولګېدل، باڼه یې سره ور وستل، د کورنۍ غږې یې سترګو ته ودرېدل، لاسونه یې پر ځمکه ولګول، سترګې یې رنې کړې، پورته یې وکتل، ستوري د اوښکو له لاسه تت ښکارېدل..

سر یې وځړېد، زړه یې ولړزېد، لاسونو ته نږدې یې تور بوټونه ښکارېدل، د یوچا لمن یې پر مخ ولګېده، پاس یې وکتل، بنیادم و، سپوږمۍ د یوه تبر د څوکې پر سر ولاړه وه، تبر په شدت ټیټ شو، د سړي په غاړه کې ځړیکه شوه، پر سترګو یې تیاره راغله، کیڼ اړخ ته ړنګ شو، وینو داره وکړه، یوه لیکه لندې تیږې د سپوږمۍ رڼا ته وځلېدې..

* * *

یوه پیغله له کلا ووته، باغ ته ولاړه، یوه سپینه جنت کوکۍ (شب پرکه) پر سره ګل ناسته وه، د نجلۍ ګرده لمن له بوټي سره ولګېده، ګل وښورېد، جنت کوکۍ خپل سپین وزرونه ورپول، والوته، په هوا کې له یوه بل پتنګ سره یو ځای شوه، وروسته په شنو پاڼو کې تر سرو منهو پټ شول.

نجلۍ د لښتي پر ژۍ کېناسته، پلاستیکي چوټې (چپلکې) یې پر شنه چمن کېښودې، لښتي ته یې پښې وروغځولې، اوبه سړې وې.

ketabton.com - The Digital Library

يو دم يې د ښې پښې بټه (غټه) ګوته وتخنېده، اوبو ته يې وکتل، يوه کوچنۍ خړ کب يې د دوو سپينو ګوتو په مينځ کې خوله وهله....نجلۍ پښې ته ټکان ورکړ، کب په اوبو کې مخ پورته لاړ.

نجلۍ ښي لور ته وکتل، د شنو پاڼو له چولو څخه د تاکونو په مينځ کې خړه کوټه ښکارېدله، چوپه چوپتيا وه، يوا ځې مرغۍ چونېدلې....

نجلۍ مخ ته څو لپې اوبه ورواچولې، اوبه وڅڅېدې، سپينه غاړه يې لنده شوه، خوند يې ورکړ، بيا يې لپه ډکه کړه، اوبو له پاسه د مرغۍ خړ چوچوڼي (بچی) راووړ، نجلۍ ور پورته کړ،د مرغۍ د چوچوڼي نوې راوتلې بڼکې لندې وې..نجلۍ د مرغۍ چوچوڼی پر شنو وښو کېښود، سهارنی لمر ښه پرې ولګېد، وزرې يې پرانيستې، غلی پرېووت.

نجلۍ يوه شېبه کېناسته، لنډه، لنده زنه يې څليدله..وروسته د کلا په دېوال کې باغ ته پرې شوې وړه لرګينه دروازه پرانيستل شوه، يوه په عمر پخه ښځه په وره کې ودرېده، يوې، بلې خواته يې وکتل، په زوټه (زوره) يې وويل:

_غوټۍ!

نجلۍ ولاړه شوه، ورغله، ښځې ته يې وکتل، د هغې څېره نيولې وه.

نجلۍ وويل:

_ولې خپه يې؟!!!

د ښځې شونډې وخوځېدې:

_پلار دې لا نه دی راغلی.

_څه؟!

_هو لورکۍ! تير ماخستن ستا د تره کره و، له هغه سره يې د کاريزه د اوبو په ويش خبرې کولې، ويل يې چې ناوخته راځي.

نجلۍ يوه شېبه غلې وه، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

_ما ويل چې په کوټه کې به وي.

ښځې تندی تريو کړ:

ketabton.com - The Digital Library

ـنه !

نجلۍ وویل:

ـزړه مه خوره ! جانکو د تره کره ورولېږه، درک به یې مالوم شي.

ښځې وویل:

ـښه ده، زه به ورته ووایم.

نجلۍ د ونو په مینځ کې ولاړې خړې کوټې ته وکتل، په خشکه یې وویل:

ـهغه خو لا تر اوسه ویده دی.

* * *

د غرمې سیورې رنګ و، د کلا تر مخ د مېلمنو اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه، ټولو لونګۍ تړلې وې، لمر سوځولې خړې څېرې یې درلودې. پر غولي لیکي لیکي ګیلم (ټغر) هوار و، یوه له اوبو ډکه بدنۍ او دوه ټُفدانۍ ایښې وې.

نور غلي ول، یواځې په بر سر کې ناستو سپین ږیرو خبرې کولې...دوی په پسونو کې د ټک ناروغی یادوله، یوه شکایت درلود چې په درې شوا روزه کې یې یوولس پسونه مردار شول، بل ټک یوه ساري ناروغي بلله، ویل یې چې مړه پسونه باید تر خاورو لاندې شي، خو درېیم د دې خبرې مخالف و، ده هر څه د خدای له خوا ګڼل....

داوخت په وره کې یو سړی ودرېد، کلیوالو ورته وکتل، د سړي څېره نېولې وه، ویل یې چې ملک عطا الدین په خپله خسر ګنۍ کې هم نه و.

کلیوال په اند ېښنه کې ول، د کلي ملا وټوخل، په زامت یې وویل:

ـزړونه غټ ونیسئ، ملک صیب د بدو سړی نه دی، چېرته به تللی وي، په الله یې وسپارئ ! پیدا به شي.

.له دې سره یې دېوال ته ولاړې لکړې ته لړزانده لاس ور وغځاوه، په زوره یې وویل:

ketabton.com - The Digital Library

ـیا الله! د خدای د یادولو وخت دی.

شېبه وروسته په کوټه کې یو اځې یو سړی پاتې شو، ده کړه پزه درلوده، په رېره کې یې سپین ږکي ډېر ول، چرتي ښکارېده.

سړی یوه شېبه ناست و، بیا ولاړ شو، په تګ کې یې کینه پښه درنه پسې اخیسته، له کوټې ووت، د کلا لویه دروازه یې بېرته کړه، غوټې منډه ور واخیسته، پیچلي تور ویښته یې پر تندي پراته ول، وړې سترګې یې سرې ښکارېدلې...په زوته یې وویل:

ـکاکا! د پلارجان مې کوم درک ونه لګېد؟!

د سړي سر وخوځېد، ورو یې وویل:

ـهر ځای مو پسې ولټاوه، خو...

یوه تېره چیغه یې په غوږو کې ننوته:

ـپه څه بلاه دې وخوړ؟ هه!

د کتار خړو کوټو تر مخ په عمر پخه ښځه ولاړه وه.

سړي وویل:

ـچتیات مه وایه!!!!

ښځې یودم کوکه کړه، نجلۍ منډه ور واخیسته، ښځه یې تر مټ ونیوله، ورو یې وویل:

ـمورې! رسوایي مه جوړوه! رابه شي!

ښځې سړي ته وکتل، چیغه یې کړه!

ـووایه! څه تکه دې پرې واچوله؟! تر کوم پاڼ دې لاندې کړ، هه؟!

دوه زړې ښځې له کوټې راووتې، په عمر پخه ښځه یې تر مټ ونیوله، په وره یې ننه ایسته.

غوټې بېرته سړي ته ورنږدې شوه، په ژړغوني غږ یې وویل:

ـکاکا! پلار مې بیګا له تا سره و؟ نه؟!!!

ketabton.com - The Digital Library

سړي په خپله پزه لستوڼی تېر کړ، شونډې یې وخوځېدې:

ـهو ! موږ تر ناوخته ناست وو ، د اوبو پر سر نه سره جوړېدو ، وروسته مو د ځمکې د ویش کاغذونه رامینځته کړل، ښکاره لیکل شوي وو ، چې پلار دې د کاریز په اوبو کې دوه شوا روزه (۱) حق لري، خبره له جنجاله پرته خلاصه شوه ، دې ماخستن ناوخته زموږ له کوره ووت.

نجلۍ وویل:

ـپلار جان به چېرته تللی وي؟

د سړي سر وخوځېد:

ـنه پوهیږم کلیوالو هرځای پسې ولټاوه، خو...

کړپ شو ، د کلا د لويې دروازې دواړه پلې پرانیستل شوې، پر یوې خرې د شوتلې غټ بار تړلی و ، د بار پر سر یو لوی لور ټومبلی ښکارېده ، د خرې له دواړو خواوو د شوتلې شنه ډکې ځړېدل. په خرې پسې یوه خیرن ځوان ګامونه اخیستل... دی هډور سړی و ، مړه ږیره یې درلوده ، سترګې یې غټې وې، پر تندي یې د کالداني لوی داغ ښکارېده.

سړي ورغږ کړ:

ـجانکو !

ځوان، بار پرېښود ، ورغی، سړي ته مخامخ ځوړند سر ودرېد.

سړي وویل:

ـته د شپې په باغ کې وې؟

ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.

د سړي شونډې وخوځېدې:

ـد باغ د ېوال ته نږدې عمومي لاره ده ، کوم غږ، ټوخی یا د دروازې کړپ دې وانهورېد ؟

ځوان د ((نه)) په نښه سر وخوځاوه.

سړي خرې ته وکتل، په اخور کې یې خوله وهله...دواړو خواوو ته تړلو غواوو غړې ورغځولې وې، په خپلو اوږدو ژبو یې له بار څخه ځړېدلې شوتله ور ټولوله...

ketabton.com - The Digital Library

سړی ځوان ته اشاره وکړه، هغه لاړ، له بار سره یو ځای کاهدانۍ ته ننوت.

نجلۍ هم کوټې ته لاړه، سړي شاوخوا وکتل، د دېوال سیوري ته پر اخور کېناست، سترګې یې واړولې، تر یونیم دوه جریبه ځمکې څړ دېوالونه راتاو ول، د کلا هر کونج یو برج درلود، برجونه تر دېوالونودوه۔ درې ګزه لوړ ښکارېدل، د کلا مینځ سپیره ډاګ و، یواځې یوه دېوال ته نږدې د سنځلې زړه ونه ولاړه وه، د سر پاڼې یې د یوال پر وروستۍ پخخې پرتې وې.

داوخت یې د دروازې کړپ واورېد، دوه ښځې کلا ته ور ننوتې، سړي ته یې وکتل، د یوې بې اختیاره له خولې را ووتل:

ــ خواره سې، غوث الدین دی!

دواړو پر مخونو ټکرې ورکش کړل، ګړندي ګامونه یې واخیستل، پر یوه خونه ننوتې.

غوث الدین تر پنځوسو کلونو اوښتی و، په ځوانۍ کې یې یوې کلیوالې ته سترګه ټینګه کړې وه، هغې خپلو ورونو ته ژړلي ول، ورونو یې له بیلچو سره د غوث الدین په کور ورغلي ول، هغه یې په خپل کور کې دومره ډبولی و چې په کټ کې یې شکسته بند ته وړی و، د ورانه مات هډوکی یې کوږ جوش شوی و، ځکه یې په تګ کې ستونزه درلوده، دی له هماغه ورځې راهیسې په بدعمله مشهور شو، د کلي تورسرو به لار ورنه کږوله، دی یې په پوست پاک نه باله.

غوث الدین وروسته یو په بل پسې دوه ودونه وکړل، خو اولاد یې نه درلود.

غوث الدین یوه شېبه پر اخور کېناست، وروسته یې ګرمي وشوه، خپل کورته لاړ.

* * *

مازدېګر جمعه ولاړه وه چې یو چا غږ کړ:

ــ یو مړی موندل شوی دی.

ketabton.com - The Digital Library

غوث الدین سلام وګرځاوه، شا ته یې وکتل، د کلي ګوروان و.

غوث الدین په بیړه وویل:

ـ څه چټیاټ وایې؟!!

ګوروان وارخطا شو:

ـ زه، زه نه یم خبر، یو کوچی راغلی دی.

غوث الدین په بیړه له جوماته ووت. د باندې یو سړی ولاړ و، لښته یې په لاس کې وه، پر ږیره یې شنه نصوار پراته ول.

غوث الدین ورمخته شو، ویې پوښتل:

ـ څه خبره ده؟

سړي په ډېر کوچیاني غږ ځواب ورکړ:

ـ خدایزده، د غونډۍ په لمنه کې مې رمه پېوله چې سپی سره خوله راغی، ما ویل چې کومه مړژګه (مړ حیوان) به یې موندلې وي، خو چې ورغلم، له خاورو، د یو چا په وینو لړلی لاس راوتلی و.

دا وخت دربی شو، ډله کلیوال له جوماته راووتل، غوث الدین د غونډۍ خواته روان شو، نور خلک تر کوچي راوګرځېدل.

غوث الدین له کلي ووت، کلیوال هم ور ورسېدل، د غونډۍ په لمن کې مېږو او پسونو خولې وهلې...

کوچي څو تیږو ته لاس ونیو، کلیوالو منډه کړه، دوی ټول تر غوث الدین مخکې شول، غوث الدین پښه ورپسې کږېوله....

کلیوال پر یوه ځای سره راټول ول، غوث الدین یوې خواته کېناست، سر ته یې لاس ونیو، وروسته یې یو ورو غږ واورېد:

ـ عطاالدین دی.

غوث الدین په زحمت ولاړ شو، خلکولار ورکړه، مړي ته یې وکتل، ځنګنونه یې پر ځمکه ولګېدل، یودم یې کوکه کړه.

ketabton.com - The Digital Library

ملا او دوو نورو کلیوالو لاسونه ترې راوګرځول، سرې یې له هغه ځایه لیرې کړ، شېبه وروسته کلیوالو سلامت جسد راوېست، غاړه یې یو اځې پر پوستکي بنده وه، په بنې اوږه کې یې هم لوی پرار جوړ شوی و.

جسد د ښورولو نه و، همالته یې پرېیست، یوه سپین ږیري څادر پرې وغوړاوه، بل کلیوال په کټ پسې ولاړ.

* * *

درې ورځې ووتې، خو د غوټۍ او د هغې د مور کوکې خلاصې نه شوې، کلا به تل له تور سرو ډکه وه، هره نوې ښځه چې به په کلا ننوته، کوکو به زور واخیست، څو شېبې به لوړې وې، خو وروسته به یې غږ ټیټ شو.

جومات ته به هم ډله ډله نارینه راتلل، لاسونه به یې پورته کړل، یوه ډله به ولاړه شوه، بله به کېناسته. د چایو له پاره په دوو بخاریو پسې اور بل و.

یوه اوونۍ نوره هم ووته، خلک کم شول، وروسته به بیا په ورځ کې یو اځې دوو ـ دریو تنو لاسونه پورته کول.

کله چې غوث الدین د خپل ورور له مرګه وروسته په لومړي ځل کلا ته ورغی، ورېندار یې منډه ور واخیسته، سرې یې تر ګرېوانه ونیو، د هغه پر مخ یې نوکارې ور ولګولې، بیا دوو زړو ښځو په کوټه ننه ایسته..

غوث الدین یوه شېبه په سرای کې ودرېد، له کاهدانې څخه د ساتول غږ اورېدل کېده، وروسته دالان ته ور ننوت. غوټۍ دېوال ته ناسته وه، د تره په لیدو یې پښې ور ټولې کړې، غوث الدین هغې ته وکتل، د پېژندو نه وه، وچه

ketabton.com - The Digital Library

کلکه ښکارېده، په څپولي ګاړګوتي وېښتو کې يې د بوسو خلي بند ول، په غومبرو يې د اوښکو وچي ليکې ښکاريدلې...

غوث الدين د هغې تر څنګ کېناست، يوه شېبه غلی و، وروسته يې د نجلۍ سر ور ړنګ کړ، هغې خپل تندی د سړي پر کينه اوږه ولګاوه، په چيغو چيغو يې وژړل....

ښه شېبه ووته، د نجلۍ اوښکې نه تم کېدې، هماغسې يې ژړل...

سړي ورو وويل:

ـغوټۍ لورې ! بس ده !

د نجلۍ ژړا زور ونيو....

سړي د هغې سر په خپل ټټر پسې ټينګ کړ:

ـبس ده نور.

نجلۍ ژړل....

ښه شېبه ووته، سړي وويل:

ـمور ته دې ووايه چې ځان تيار کې، همدا اوس زموږ کره ځو، نور به هلته اوسئ !

نجلۍ ورو ورو ژړل...

سړی يوه شېبه کېناست، بيا د باندې ووت، لمر تيزې کوله، د کلا مينځ سپېره ښکارېده، له کاهداني څخه لا د ساتول غړا اورېدل کيده...

سړي ګامونه واخيستل، کاهداني ته ور ننوت، جانکو رشقه وړوله...

سړی يوې خواته کېناست، کاهدانه سړه وه، د چت په لرګيو کې د مرغۍ چوچونې چونېدل، په لويه دريڅه کې د بمبرو (سرو غومبسو) ځالې را ځوړندې وې، له کاهداني څخه د وړې شوې رشقې بوی ته

غوث الدين ځوان ته وکتل، ورو يې وويل:

ـجانکو !

ketabton.com - The Digital Library

ځوان غټې سرې سترګې ور واړولې.

سړي وويل:

_ته به له دې هيسته يو اځې يې ، په کلا ، باغ او غواوو پام کوه !

ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، بېرته د رشقې په ميده کولو بوخت شو.

ناڅاپه يوه زوروه چيغه تاوراتاو شوه !

_ته خونکار يې ! مور ستا کور ته نه ځو ! ! !

غوث الدين په بيړه شا ته وکتل، وربنداره يې وه، ولاړ شو ، په خشکه يې وويل:

_چټيات مه وايه ! ! که نه نو...

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

_که نه نو څه؟ هه ! مړه مې که ، هه !

له دې سره يې منډه کړه، د جانکو له لاسه يې ساتول ور واخيست، کړنګ شو ، ساتول د سړي پښو ته نږدې د لور د تېرولو پر ډبره ولګېد ، ښځې چيغه کړه !

_هه ! مړه مې که، غاړه مې را پرې که، ته خو د غاړو په پرې کولو کې ډېر تکړه يې، د خپل ورور غاړه دې څنګه ور پرې کړه؟ هه ! ته پوهېدې چې هغه زوی نه لري، اته شله جريبه ځمکه، باغ، کلا او نورميراث يې تا ته پاتې کېږي....

غوث الدين غلی ولاړ و ، څو ښځې ورغلې او د غوټې مور يې په کشولو کشولو له کاهدانې ويسته

غوث الدين خپل سر پر ځنګانه کېښود ، يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته يې د ساتول غږ واورېد.

غوث الدين هماغسې ځوړند سر ناست و ، کله کله به د ساتول له ټکا سره يو ځای د ښځې ښېراوې پورته شوې ((غوث الدينه ! ټک له ټکه شې،مېنه دې سپېره شه، خدای دې د مانښام پاستې ته اړ که....))

ښه شېبه ووته، بيا د سړي څنګ ته ځوک کيناست، غوث الدين سر پورته کړ ، غوټی وه، وړې سترګې يې سرې وې، پر سرو شونډو يې تور پټري ښکارېدل.

د سړي سترګې له اوښکو ډکې شوې، په غريو کې يې وويل:

ketabton.com - The Digital Library

ـما به ښځګه خپل مشر ورور واژه ! هه ! ته وو ایه؟ !

غلی شو.

جانکو له کاهداني ووت.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

ـد چا چې خپله برخه میراث وي، د نورو جایداد به څه کوي؟ !

نجلۍ څه ونه ویل، د مرغۍ چوچوني بېرته په چونېدا راغلي ول، کله کله به د بمبرو د وزرونو بنګا هم پورته شوه.....

* * *

مازدیګر و، د کلا د لویدیځ دېوال سیوری پر کتار ولاړو خړو کوټو پروت و، مور او لور غلې ناستې وې، مور پر دېوال ځوړند عکس ته کتل،په عکس کې ملک عطاالدین شخه لونګۍ تړلې وه، برېتونه یې پر شونډو پراته ول، سترګې یې ځلېدلې.

ناڅاپه یو درب شو، مور او لور یوبل ته وکتل، نجلۍ په منډه له کوټې ووته.

په چوتره کې غوث الدین ولاړ و، په لاس کې یې چیلم نیولی و، پښو ته یې په بوغبند کې تړلې بستره ښکارېدله، پر غولي د بسترې دلوېدو دوړه لا نه وه ناسته.

د ښځې غږ واورېدل شو:

ـڅوک دی؟

ketabton.com - The Digital Library

نجلۍ په وېره خپل تره ته وکتل، غوث الدين وويل:

ـزه به نور دلته اوسم.

د دروازې پله له دېوال سره ولګېده، يوه لويشت کاهګل لاندې ولوېد ، ښځه د کوټې په وره کې ودرېده، په خشکه يې وويل:

ـخنګه دې دومره زړه وکړ، تا خپل ورور...

د سړي تندی تریو شو ، يوه زوروره چيغه يې تر خولې راووته !

ـبس که پليتې !

ښځې وژړل، په منډه کوټې ته ننوته

سړی يوه شېبه غلی و ، وروسته يې نجلۍ ته وکتل، ورو يې وويل:

ـمور دې پوه که، په دې څلورو دېوالونو کې دوه تور سري يوائې نه شم پرېښودلای.

نجلۍ په لړزانده غږ وويل:

ـ خو ستا دواړه ميرمنې هم يوائې دي، هغوی...

سړی په خبره کې ور ولوېد:

ـزړه مه خوره ! ما خپل اوښي ته ويلي دي، دی به تر هغو زمونږ په کور کې وي چې ستا د مور غوسه سړه شي، وروسته به تاسو هم له ما سره اوسی !

نجلۍ غلې وه.

سړي سړه سا واخيسته، ورو يې وويل:

ـغوټۍ لورې ! زه به په کومه کوټه کې اوسم؟

نجلۍ کيڼ لور ته اشاره وکړه، سړی ګوډ ګوډ روان شو ، لرګينه درنه دروازه يې خلاصه کړه، نمجن سوړ بوی يې په سپږمو ننوت، کوټې دريخه نه درلوده، په مينځ کې يې يو پلاستيکي فرش ويړ (هوار) و.

سړی يوه شېبه ځای پر ځای ودرېد ، سرای ته يې وکتل، يوه برج کوچنۍ اورسۍ درلوده، په چوکاټ پورې يې ځيرې خيرن پلاستيک با د رپاوه.

ketabton.com - The Digital Library

سړي وویل:

ــد برج په کوټه کې څه شی دي؟

د نجلۍ شونډې وخوځېدې.

ــهیڅ، یوائې د ورو زوړ کندو ایښی دی.

سړي یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:

ــغوټۍ لوري! ما ته هلته ځای جوړ که!

نجلۍ غلې روانه شوه، له کوټې څخه یې پلاستیکې فرش ټول کړ، پر ختېینو زینو وخته.

غوث الدین د چوترې پر ژۍ کېناست، کلا ته پرې شوې د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو و، په لاس کې یې سطل ښکارېده، نیغ څاه ته ور روان شو، شېبه وروسته یې ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، بېرته باغ ته ولاړ.

چو په چوپتیا وه، د جارو غږ راته، د برج له ورې ورسۍ مړې دوړې راوتلې...

نجلۍ پر زینو راکښته شوه، غوث الدین ورته وکتل، د هغې له ورو سترګو راګرځېدلي اوږده تور بانه سپېره ول. نجلۍ بستره ور پورته کړه، بېرته پر زینو وخته.

پاو وروسته د برج کوټه تیاره وه، غوث الدین ورغی، له دریڅې نه پر مخامخ دېوال مازدېګرنۍ ژېړه رڼا لوېدلې وه، په رڼا کې لا د خاورو واړه ذرات په حرکت کې ول... نجلۍ د کوټې د دېوال په یوه کونج کې د غنو تارونه جارو کول...

د ماښام له اذان سره هر څه سم شول، په وړه تاخچه کې یوه ټُفدانۍ، راډیو، جاینماز او له اوبو ډکه بدنۍ ایښودل شوي وو.

غوث الدین پر هواره توشکه اوږد وغځېد، پورته یې وکتل، پر چت یو لاس ښکلي تراشل شوي لرګي پراته ول. د کندو پر سر چیلم ښکارېده، د چیلم تر سر خانې شنې مرۍ را تاوې وې.

ملا د ماښام اذان وکړ، غوث الدین کېناست، خو په پښو کې یې د ولاړېدو سیکه نه لیده، شېبه وروسته په زحمت ولاړ شو، همالته یې څادر هوار کړ، د لمانځه نیت یې وتاړه، د سلام له ګرځولو سره تېرې کوکې پورته شوې، ور یې چوله کړ، لاندې یې وکتل، وربنداري یې د یوه ځوان په غاړه کې لاسونه وراچولې ول، ښځې په چیغو چیغو ژړل...

غوث الدین بېرته نیت وتاړه، دوه رکعته سنت یې وکړل، لنډه شېبه یې لاسونه لپه نیولي ول، وروسته پر زینو کښته شو ، کوټې ته ور ننوت، ورېندار یې په منډه د باندې ووته.

ځوان ولاړ شو، د غېږې ور کولو لپاره یې خپل ټټر راویست، خو غوث الدین لاس ور وغځاوه، مخامخ پر توشکه ورته کېناست، ورو یې وویل:

ـ نه وې !

ځوان تر خپلې زرینې خولۍ لاندې ګوتې تېرې کړې، تور ویښته یې وګرول، شونډې یې وخوځېدې:

ـ له موټر سره تللی وم ! څه وکم، پردی موټروانې ده، نن راغلم !

دواړه غلي شول.

غوټۍ کوټې ته ورغله، بل څراغ یې پر غولي کېښود ، بېرته د باندې ووته.

ځوان پورته وکتل، په سپین ګرد مخ کې یې له اوښکو ډکې غټې تورې سترګې وځلېدې، بېرته یې سر ټیټ شو.

غوث االدین یوه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړل، یوه شېبه ناست و ، وروسته له کوټې ووت.

د سړي له وتو سره سم ښځه کوټې ته ورغله.

ځوان په ژړغونې غږ وویل:

ـ ترورې ! کیسه څه وه؟

ښځه غریو واخیسته، ژړا یې کابو کړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـ د قیامت نښې دي، ماته خو داسې ایسې چې ټول فساد په ګوډ کې دی.

ځوان نیغ ورته وکتل.

ښځې وویل:

ـ خدای مې دې غاړه نه بندوي، زه په غوټو شکې یم.

د دروازې تر شا د غوټۍ له کاوره ډک غږ واورېدل شو:

ـ وشرمېږه ! په خپل لیوره پسې داسې خبرې کوې !

ketabton.com - The Digital Library

د ښځې د مخ ګونځې ژورې شوې، چیغه یې کړه !

"ـچوپ که د ...

یو دم غلې شوه، خپل وراره ته یې وکتل، سر یې وخوځېد.

ځوان سره ساه واخیسته، ورو یې وویل:

ـزما هم زړه ته نه لوېږي.

ښځه غلې وه.

ځوان خپل څادر ور واخیست، ولاړ شو.

ښځې وویل:

ـحمیده ! ناوخته دی.

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـټپ ټپ (موټر سایکل) راسره دی ، سبا به سره وینو.

ـمړی (ډوډی) خو وخوره !

ـزړه ته مې نه کېږي.

له دې سره له کوټې ووت.

شېبه وروسته د کلا په مینځ کې د موټر سایکل د چالانېدو غږ تاو راتاو شو....

ketabton.com - The Digital Library

* * *

سهار اته بجې وې، غوث الدین په برج کې ناست و، ټوله کوټه د تنباکو سپین لوګي نیولې وه...ده د راډیو ستن تاووله، وروسته ولاړ شو، د ورسۍ تر څنګ ودرېد، د کلي کورونه خړ ښکارېدل، لیرې د غونډۍ په لمنو کې د کوچیانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.

د موټر سایکل غږ یې واورېد، وره ته ورغی، لاندې یې وکتل، حمید و، پر تورو څڼو پرته زرینه خولۍ یې لمر ته برېښېدله...حمید یوه شېبه له خپلې ترور سره ودرېد، وروسته دواړه کوټې ته ننوتل.

غوث الدین پر زینو کښته شو، غوټۍ د څاه تر څنګ ناسته وه، لوښي یې پریمینځل، یوې تورې خیرنې پیشو په تال کې اېښو غوړو کاسو ته کتل.

غوث الدین باغ ته لاړ، دوه نازک بدنې منې یې وروشکولې، د لښتي پر ژۍ کېناست.

چوپه چوپتیا وه، یو دم ټیم وټنګېد، زوروره ناره پورته شوه، له تاکونو څخه یو سیل خړې مرغۍ والوتې.

غوث الدین کیڼ لور ته وکتل، جانکو کوټې ته نږدې ولاړ و، غوث الدین ورغی، د دېوال سیوري ته په هوار شوي زاړه لیمخي کېناست، پر منې یې غاښونه ولګول، په ډکه خوله یې وویل:

ـ انګور څنګه دي؟

جانکو په لینده کې ګیټۍ کېښوده، شونډې یې وخوځېدې:

ketabton.com - The Digital Library

ـرنګ يې وهلی، خو لا خوړو ته برابرنه دي.

له دې سره يې لينده د باغ پر دېوال کتار ناستو مرغيو ته ونيوله، تيږې له لاندنی پخځې مړه دوړه پورته کړه، مرغۍ والوتې، د منهو پر ونو ور ټيټې شوې، ښاخو نه وځړېدل.

له کلا څخه د موټر سايکل د وتو غږ واورېدل شو.

غوث الدين ښه شېبه کېناست، بيا يې انګور راوغوښتل، تروه ول، خوند يې ور نه کړ، همالته پر ليمځې اوږد وغځېد، وروسته يې له ليرې د موټر سايکل غږ واورېد، غږ ورو، ورو نېږدې کېده، غږ د باغ د دېوال تر څنګ تېر شو، بيا کلا ته ور ننوت.

غوث الدين سر پورته کړ، له ځان سره وبونګېد:

ـد غوا زويه!

جانکو په حيرانی ورته وکتل.

غوث الدين ببرته سر ولګاوه، په خشکه يې وويل:

ـد مور ميړه راته پيدا شو، له بيګا راهيسې درې واره راغی!

شېبه ووته، زړه يې طاقت ونه کړ، کلا ته ورغی، ځوان له خپلې ترور سره پر چوتره ناست و، دوی په ټيت غږ خبرې کولې، دواړه د غوث الدين په ليدو غلي شول.

سړی د چوترې پر ژۍ کېناست، حميد ولاړ شو، سړي ته يې برګ برګ وکتل، له موټرسايکل سره يو ځای له کلا ووت.

غوټۍ له کوټې راووته، تره ته يې له چايو ډک ګيلاس کېښود، غوث الدين تورې ګوړې ته لاس ور وغځاوه، ورو يې وويل:

ـحميد ته دومره وخت مه ورکوی!

ښځې تندی تريو کړ، په خشکه يې وويل:

ـحميد زما وراره دی!

سړي يوه ټوټه ګوړه خولې ته واچوله، د چايو سور يې پسې وکړ، ترخه موسکا يې پر تورو پلنو شونډو تېره شوه، په ملنډو يې وويل:

ـستا به وراره يې، زما هيڅ نه کېږي !

ښځې اور واخيست:

ـدا زما کور دی، ته...

سړی په خبره کې ورولوېد:

ـله دې هيسته به زما وي.

ښځې يو دم وژړل:

ـګومان مې سم وخوت، تا خپل ورور د جايداد له پاره ووژه.

غوث الدين وخندل، غوټۍ په حيرانۍ ورته کتل، ښځه په منډه کوټې ته ولاړه.

سړی غلی شو، نجلۍ ته يې اشاره وکړه، هغه د ده تر څنګ کېناسته، ټول بدن يې لړزېده... سړي ورو وويل:

ـ غوټۍ لورې ! مور دې د اعصابو تکليف لري، پوهه يې که !

نجلۍ په رېږديدلي غږ وويل:

ـخو تا او زما ابا پخوا هم سره خوړلي ول.

غوث الدين يوه شېبه غلی و، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ـمنم ! زموږ تر منځ د ځمکې د وېش او اوبو پر سر جنجالونه ول، يو بل ته مو چندان خوند نه ورکاوه، خو دا د دې مانا نه لري چې زه دې خپل ورور ووژنم.

سړی غلی شو، نجلۍ ورته وکتل، سترګې يې له اوښکو ډکې وې.

سړي وويل:

ـمور دې پوه که ! حميد به پر دې ګران وي، په نورو نه دی ګران ! پر اوږو دې يې نه راسپروي.

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل.

ketabton.com - The Digital Library

سړي يوه چونډۍ نصوار خولې ته واچول، ولاړ شو، ورو يې وويل:

ـحميد به ستا د مور وراره وي، هغه هم ناسکه وراره، خو ته پېغله يې، تاته پردی دی.

* * *

د څراغ پر شيشه خړه شوپرکه راګرځېده، له شيشې سره ولګېده، د ښورو‌ا په لنده ډوډۍ کې ولوېده.

غوث الدين لاس ور وغځاوه، شو پرکه يې له وزره ونيوله، تر چوترې يې لاندي وغورځوله.

پيشو ميو کړل، خپله ملا يې د غوث الدين پر ورانه وسولوله، سړي يو هډوکی پر خړه ځمکه کېښود، پيشو ژبه ورته راو يستله.

ketabton.com - The Digital Library

د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، دروازه یې خلاصه کړه، د څراغ رڼا پر حمید ولګېده، ځوان له څه ویلو پرته ځوړند سر په یوه کوټه ننوت.

غوث الدین لاسونه پریمینځل، له کلا ووت، نیغ جومات ته لاړ، د ماخستن له لمانځه وروسته تر ډېره له کلیوالو سره ناست و، کله چې بېرته کلا ته ورغی، د کوټې په ورسی کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله. غوټۍ په چوتره یوا ځې ناسته وه.

غوث الدین برج ته وخوت، اوږد وغځېد، ښه شېبه ووته، ولاړ شو، په تاخچه کې ایښې تُفدانۍ یې ور واخیسته، نصوار یې تو کړل، ور چوله و، د پوري کولو له پاره ورغی، لاندې یې وکتل، نجلۍ هماغسې ناسته وه، په کوټه کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله.

غوث الدین ګړۍ ته وکتل، یوولس نیمې وې، تندی یې تریو شو، له برجه ووت، د غوټۍ تر څنګ کېناست، نجلۍ ته یې مخ ور واړاوه، د مخ پر یوې خوا یې د څراغ ژېړه رڼا لګېدله، سړي ورو وویل:

_خوب درځي؟

نجلۍ د ((نه)) په ښه سر وخوځاوه.

سړي وویل:

_خوب درځي ! سترګې دې پړسېدلې دي.

نجلۍ غلې وه.

ښه شېبه ووته، غوث الدین کیڼ لاس سترګو ته ور نږدې کړ، دولس بجې وې. ولاړ شو، د کوټې په وره کې ودرېد ، پر غولي کوټه کاغذونه پراته ول. ځوان د څراغ په رڼا کې یوه کاغذ ته کتل، وروسته یې ورو وویل:

_د کاریزه د ځمکې قواله نشته !

د ښځې تندی تریو شو، شونډې یې وخوځېدې:

_قواله به له زوی مړي غوثو سره وي، په هماغه شپه یې داوه (دعوه) وه، د غوټۍ پلار څو کاغذونه ور سره یوړل.

غوث الدین وټوخل، دواړو په بیړه ورته وکتل، ښځې پر پرتو کاغذونو د دسترخوان پیڅکه ور کش کړه.

غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:

ketabton.com - The Digital Library

ـمړی (ډوډی) دې وخوړه؟

دواړو په حیرانی ورته کتل

سړي بله پوښتنه وکړه:

ـکاغذونه دي وکتل؟

ځوان وارخطا شو:

ـنه، هو

ـشپه دې دلته ده؟

ـنه

ـنو بیا څه ته ناست یې، نجلۍ ته خوب ورځي.

ښځې چیغه کړه !

ـتاته حاجت نشته !

سړي هماغسي ځوان ته کتل، وروسته یې وویل:

ـشپه ده، کلی مو هم لري دی، مور به دې پرېشانه وي.

ځوان خپل څادر ته لاس ور وغځاوه.

غوث الدین د باندي ووت، باغ ته ولاړ، په کوټه کې زړه لمپه بله وه. غوث الدین ورغی، جانکو د باندي په تیاره کې ناست و.

غوث الدین غاړه تازه کړه، جانکو ولاړ شو، غوث الدین زاړه بالښت ته ډډه ووهله، جانکو کوټې ته ننوت، شېبه وروسته یې بله لمپه د سړي تر مخ پر زاړه لیمڅې کېښوده.

جانکو وویل:

ـمنې درته راوړم؟ !

ـنه

ketabton.com - The Digital Library

جانکو سرې ته وکتل، څېره یې نېولې وه، پر خړ دېوال پروت سیوری یې لړزېده...

دواړه غلي ول، د ونو نږدې ښاخونه تک تور ښکارېدل، تر شا یې تپه تیاره وه، پورته رانه ستوري ولاړ ول، لیرې یوه سپي غپل....

غوث الدین یوه شېبه کېناست، وروسته ودرېد، حرکت یې وکړ، تر یوه ځایه د لمپې کمزورې رڼا پرې لګېدله، بیا په تیاره کې ورک شو.

* * *

غوث الدین وویل:

ـ غوټۍ لورې! بیګا په کوټه کې د چیلم سلامته سرخانه رانه ولوېده، فرش اېرو نیولی، یو جارو پرې تېره که!

نجلۍ د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، د غوا له پښو ولاړه شوه، ډک جام شیدې یې دالان ته یو وړې. غوث الدین د سخوندر پړی پرېښود، سخوندر تر غوا لاندې ووت، د غولانځې په رودلو یې پیل وکړ.

غوث الدین پر اخور کېناست، دالان ته یې وکتل، له دریځو څخه یې تور لوګی راووت...

ښه شېبه ووته، بیا یې سخوندر په یوه جلا اخور وتاړه، روان شو.

نجلۍ له دالانه را ووته، په لاس کې یې جارو نیولې وه، تر غوث الدین مخکې شوه، په تګ کې یې وویل:

ـ کاکا! لږ ماتل شه!

سړی بېرته غواوو ته ورنږدې شو، غولي ته یې لاس کړ، په وچو خوشایو کې یوه زړه جارو پرته وه، هغه یې د یوې غوا ورانه ته ونیوله، وچ خوشایې ترې ولوېدل.

یو سونګی یې واورېد، شا ته یې وکتل، نجلۍ په منډه تېره شوه، ټکری یې مازې په غاړه کې بند و، له هر ګام سره به یې پیچلي اوږده ویښته له ملا جلا شول...نجلۍ په یوه وره ننوته.

ketabton.com - The Digital Library

یودم تېرې کوکې پورته شوې...د سړي له لاسه جارو ولوېده، پر چوتره وخوت، ورېندار يې له کوټې را ووته، چيغه يې کړه !

ـ ته خوني يې، زموږ له کوره ووزه !

کړپ شو، غوث الدين لاندې وکتل، يوه لاسي وړه بتۍ ورغړېده، د سړي له بوټ سره ولګېده، ښځې په ژړا کې وويل:

ـ دا د غوټۍ د پلار لاسي بتۍ ده !

سړي بتۍ ته په حيرانی کتل...

له کوټې څخه د غوټۍ ژړغونی غږ واورېدل شو:

ـ ستا تر توشکې لاندې وه.

د سړي زړه ولړزېد.

ښځې بغاره کړه !

ـ زموږ له کوره لاړ شه !

سړی ځړېدلی سر ولاړ و.

غوټۍ له کوټې راووته، ټول ځان يې لړزېده، په ژړا کې يې وويل:

ـ دا بتۍ به مې تل له پلار سره وه، تا ولې هغه وواژه؟ څه تاوان يې در رسولی و، هه !

سړی غلی و.

نجلۍ وويل:

ـ د خدای روی ومنه ! له دې ځايه لاړ شه !

غوث الدين له چوترې کښته شو، د کلا لويې دروازې ته يې وکتل، په دروازه کې ولاړو ماشومانو منډه کړه.

سړی برج ته وخوت، اوږد وغځېد، سړه ساه يې واخيسته، فکر په مخه کړ.

ketabton.com - The Digital Library

ښه شېبه ووته، مور او لور ژړل..وروسته له برجه کښته شو ، جانکو ښځو ته نږدې د چوترې پر ژی ناست و ، غوث الدین ورغی، لاسي بتۍ پر خپل ځای پرته وه.

سړي جانکو ته وکتل، ورو یې وویل:

ـبیگا دې د کلا دروازه بنده کړې وه؟

جانکو نیغ ورته وکتل، په غټو سترگو کې یې کرکه پرته وه.په کاوړ یې وویل:

ـسهار خو ته لمانځه ته تللی وی، دروازه تا خلاصه کړه !

غوث الدین څه ونه ویل، باغ ته ولاړ، پر دېوالونو راوگرځېد ، یو ځای د لارې خواته د دېوال له سرداو (د سر پخڅه) څخه لوټې رالوېدلې وې، نور دېوالونه روغ ول.

سړی ببېرته کلا ته ننوت، چیلم د برج په لاندنۍ زینه کې ړنگ پروت و ، توشکه، بالښت او برستنه په خاورو کې اچول شوې وې.

سړی چوترې ته ورنږدې شو ، جانکو ته یې وکتل، په سړه سینه یې وویل:

ـ لارې ته نږدې د دېوال سرداو را لوېدلی دی.

جانکو یوه شېبه غلی و ، وروسته یې وویل:

ـخدای خبر ! ماشومان دي، هغه بله ورځ مې هم د نور چرسي زوی د منهو په غلا ونیو.

غوث الدین په دېوال کې د باغ خواته پرې شوې ورې دروازې ته وکتل، ورو یې وویل:

ـدې دروازې ته زولفی ور واچوه، یو کولپ هم ورته راوړه.

ښځې په غریو کې وویل:

ـجانکو !

ځوان مخ ور واړاوه.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـحمید راوغواړه، ورته ووایه چې ترور دې غوښتې !

ketabton.com - The Digital Library

غوث الدین برګ ورته وکتل، په خاورو کې پرتو بسترو ته ورغی، یوه یوه یې ور پورته کړه، پر اوږه یې واچوله، چیلم ته یې لاس ور وغځاوه، پر زینو وختو.

ښځې ښېراوې کولې...

غوث الدین کوټه سمه کړه، اوږد وغځېد، چیلم ته یې وکتل، سرخانه یې ماته وه.

سوړ اسویلی یې ویست، کېناست، شاوخوا یې وکتل، ولاړ شو، له ورسۍ نه یې زوړ پلاستیک راوشکاوه، د چیلم سرخانه یې پرې وتړله، د تنباکو خړې کڅوړې ته یې لاس کړ، شېبه وروسته کوټه سپین لوګي ونیوله، ورسره یې د سوځېدلي پلاستیک بوی پر سپږمو ننوت.

غوث الدین ته ټوخی ورغی، ښه شېبه یې وټوخل... ګړۍ ته یې وکتل، د سهار اته بجې وې، چای نه و.

له کوټې ووت، دالان ته ورغی، غوټۍ په بېړه ولاړه شوه، وره ته ورسېده، سرې تر لاس ونیوله، نجلۍ چیغه کړه!

ـما پرېږده!

غوث الدین ورو وویل:

ـته هم همداسې فکر کوې؟!

نجلۍ لاس کش کړ، له دالانه ووته!

په تناره کې دوه تورې غټې چایجوشې ایښې وې، غوث الدین لاس ور وغځاوه، یوه چایجوشه یې ور پورته کړه، لاندې سور انګار پاتې شو.

غوث الدین شاوخوا وکتل، په یوه خټینه تاخچه کې څو بوتله ښکارېدل، ورغی، یو له بورې ډک و، په بل کې تور چای پروت و او له دریم څخه هم د دېګ د مثالي بوی ته.

شېبه وروسته یې په یوه وړه چاینکه کې چای دم کړ، په ګیلاس کې یې بوره واچوله، وچه ډوډۍ یې و نه موندله، بېرته پر زینو وختو.

اوږد وغځېد، پیاله یې ډکه کړه، سترګې یې سره ور وستې، یو تور غټ مچ پرې راګرځېد... بیا یې پر پزه کېناست، سرې لاس وښوراوه، مچ والوت، بېرته د سرې پر پلنه لاندنۍ شونډه ولګېد. غوث الدین کېناست، مچ یې پر سر راګرځېده، سرې پسې کتل، وروسته یې د دواړو لاسونو ورغوي سره وجنګول، کړس شو، چختاړي مچ د چایو په ډک ګیلاس کې ولوېد.

ketabton.com - The Digital Library

سړي په غوسه وويل:

ــ د غوا زویه !

ګيلاس یې په دروازه کې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناست، چاینکه یې ور پورته کړه.

لس بجې شوې، غوث الدین هماغسې پروت و، سترګې یې پټې وې، وروسته یې د موټر سایکل غږ واورېد، ولاړ شو، له وره یې لاندې وکتل، د حمید زرینه خولۍ لمر برېښوله...

د سړي زړه اور واخیست، پر زینو کښته شو، حمید ته مخامخ ودرېد، په خشکه یې وويل:

ــ د څه لپاره راغلې؟

ځوان په ډاډه غږ وويل:

ــ ګوره غوث الدین کاکا ! ما ستا خبره ومنله، یوه اوونۍ رانه غلم، خو نن مې ترور سړی پسې رالېږلی و.

د ښځې غږ واورېدل شو:

ــ حمید به نور دلته اوسي.

سړي چیغه کړه !

ــ نه !

ښځې وويل:

ــ ته له دې ځایه ورک شه !

د سړي له خولې لاړې باد شوې ! !

ــ زه دا مینده (نر پسه) په کور کې نه شم پرېښودلای !

حمید په کاوړ ورته وکتل !

ښځې وويل:

ــ په تا خو دې یې بلا وګرځي !

ketabton.com - The Digital Library

غوث االدين چيغه کړه:

ــوژنم دې ! !

ټيټ شو، يو غټ هډوکی په ګوتو ورغی، ښځې سر ټيټ کړ، کړنګ شو، شا ته د ورسۍ لويه شيشه دړې وړې راولوېده.

د غوټۍ کوکې پورته شوې...

غوث الدين ځوان له مټه ونيو، چيغه يې کړه !

ــووځه ! ! !

حميد سرې پورې واهه ! غوث الدين ولوېد، له ځمکې مړه دوړه پورته شوه، بېرته پر پښو ودرېد، د حميد تر ګرېوان يې ګوتې تاوې کړې، ځوان ته يې څپېړه ورکړه، د هغه زرينه خولی له سره ولوېده، د حميد مخ ګونځې پيدا کړې، سرې يې تر ګوډې پښې ونيو، وروسته پرې ور پرېووت، د غوث الدين تشي ته يې ګونډه ورکړه، خولې ته يې سوکان ونيول، ښځو کوکې وهلې...

د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو منډه ور واخيسته، ځوان يې تر وليو ونيو، غوث الدين ولاړ شو، بريتونه يې په وينو سره ول، له خولی يې لاړې بهېدلې، وارخطا يې يوې بلې خواته وکتل، لوڅ سر زانګې وانګې کاهدانې ته ننوت، بېرته را ووت، غټ لور يې په لاس کې و.

جانکو منډه ور واخيسته، تر غوث الدين يې غېږه وګرځوله، د سړي لاړې باد شوې !

ــليرې شه د غوا زويه !

لور د جانکو پر مټ ولګېد، خړ لستونی يې سور شو، کلا ته دوه ځوانان ور ننوتل، غوث الدين يې ځملاوه، يوه پر لور پښه کېښوده، بل يې موټ ور خلاص کړ.

غوث الدين چيغې وهلې، پوچ، پاش يې تر خولې راوتل، حميد يوې خواته غلی ولاړ و.

شېبه وروسته کلا له کليوالو ډکه شوه.

يو سپين ږيری ور مخته شو، حميد يې تر مټ ونيو، دواړه له کلا ووتل، بل ځوان موټر سايکل پسې ويست. له کوټې د مور او لور دواړو ژړا اورېدل کېدله...

ketabton.com - The Digital Library

غوث الدین ورو روان شو، له خاورو یې خپله لونګۍ ور پورته کړه، برج ته وخوت، کېناست، ګوډې پښې یې درد کاوه، لاړې یې تو کړې، دروازې ته نږدې پر خړ دېوال وڅڅېدې، وینه له لیرې پکې ښکارېدله.

اوږد وغځېد، د کینې ځنګانه سترګې یې سوی وکړ، پاېڅه یې ورپورته کړه، زخم و.

کېناست، لونګۍ ته یې لاس ور وغځاوه، مړې دوړې ورنه پورته شوې.. له کوټې ووت، په چوتره یې ورېندار، د کلي ملا او دوه نور سپین ږیري ناست ول.

سړی نېغ د کلا لویې دروازې ته ورغی. د باندي لاړ، نیم ساعت وروسته چې کله بېرته د برج پر زینو خوت، کلاشینکوف ور سره و.

* * *

انګور پاخه شول، باغ ته به په ورځ کې تر لسو ډېر خرکاران ورتلل، جانکو به انګور او منې تللې، پیسې به یې اخیستې، خرکارانو به تازه مېوه په کلیو ګرځوله..

ketabton.com - The Digital Library

غوث الدين به د ورځې په خپل کور کې و، خو د ماخستن له ډوډۍ وروسته به له وسلې سره کلا ته ورننوت. په وريندارې او ورېرې يې کار نه درلود، د برج کوټه به يې په خپله جارو کوله، د شپې به تر ډېره ويښ و، سهار په خړه به له کلا ووت.

د حميد درک نه و ور مالوم، کلا ته نه راته، خو کله کله به يې اورېدل چې له خپل کاماز موټر سره بل ولايت ته تلی دی.

غوث الدين يو ماخستن تر ناوخته ويښ و، خوب نه ورته، څو ځله يې د چيلم سرخانې ته اورلګيت ونيو ، کوټه به سپين لوګي ونيوله، وروسته به لوګی له ورسی ووت ، د څراغ رڼا به بېرته تازه شوه، سرې به تر ډېرو تو خل...

بيا يې راډيو ور واخيسته، اوږد وغځېد ، ستن يې تاو کړه، يو ځای سندره وه، خوښه يې شوه، سترګې يې پټې کړې، دوه نورې سندرې يې هم واورېدې، بيا خوب ورغی.

يو وخت يوه تېره کوکه پورته شوه، سرې کېناست، راډيو چالانه وه، غوږی بغارې وهلې...

زړه يې ولړزېد ، له څراغ سره لاندې کښېنته شو.

نجلۍ د څا تر څنګ په ختو کې ناسته وه، چيغې يې وهلې، ويښته يې شکول...

غوث الدين په زوړه وويل:

ـ څه ټکه راپرېوته؟ !

نجلۍ پر خپل مخ نوکارې لګولې...

سرې تر مټ ونيوله، ټکان يې ورکړ، چيغه يې کړه !

ـ څه شوي؟ !

نجلۍ کوکه کړه !

ـ مور مې !

ـ مور دې چېرې ده؟

نجلۍ څا ه ته اشاره وکړه.

ketabton.com - The Digital Library

د سړي زړه ولوېد ، څراغ يې پر ځمکه کېښود ، پر ببلر ور ټيټ شو ، لاندې په اوبو کې د ستورو تتې رڼا ټال خوړ ، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

پر مخامخ دېوال د بتۍ رڼا ولګېده ، سړي چيغه کړه !

ـجانکو !

ځوان منډه ور واخيسته ، بتۍ يې ښا ته ور واچوله ، د اوبو پر سر يو څه ښورېدل...

جانکو ځېلۍ وېستې ، د ببلر تر څنډې يې پښه واړوله ، لاندې کوز شو.

غوث الدين له پورته لاسي بتۍ ورته نيولې وه...

غوټۍ په ژړا کې وويل:

ـپايڅهٔ دې ! !

غوث الدين پښو ته وکتل ، څراغ نږدې و ، ښي پايڅه يې سره ښکارېده ، پر لمن يې هم څاڅکي وينه پرته وه.

سړي لاس ور ووړ ، وينه تازه وه.

په څاه کې د جانکو چيغه تاو راتاو شوه:

ـ بتۍ !

غوث الدين پر ببلر ور ټيټ شو ، د بتۍ سپينه رڼا پر جانکو ولګېده ، پر اوږه يې ښځه پرته وه.

د غوث الدين پښې مړې وې ، ټول بدن يې لړزېده ، شېبه وروسته يې لاس د ښځې مټ ته ور ورسېد ، هغه يې راپورته کړه ، د څراغ په رڼا کې يې د سرو وينو داره تر سترګو تېره شوه ، څاڅکي يې پر غاړه را پريوتل ، وينه توده وه.

غوټۍ د مرور ماشوم غوندې په ختو کې لغتې وهلې...

ښځه يې لږ لرې پر وچه ځمکه پرېيستله ، جانکو څراغ ور نږدې کړ ، په غاړه کې يې ارت پرار (زخم) جوړ وو ، وينو نرۍ دارې وهلې...

ketabton.com - The Digital Library

غوټې پر خپلې مور ورپرېوته، غوث الدين تر مټ ونيوله، د نجلۍ يوه خوا مخ او غاړه تکه سره وه..يو دم يې د سرې ټټر ته سوکان ونيول، پر اوږه يې خوله ور ولګوله، بغارو يې زور ونيو، چيغه يې کړه !

ــولې؟ ولې دې مورکۍ ووژله؟ ولې؟ ! !

د نجلۍ غږ يودم ورو شو، ښی لاس يې د سړي په ګرېوان کې بند کړ، تنې يوه په بلې پسې وشکېدې، سر يې کيڼ لور ته ړنګ شو، سترګې يې سپينې واوختې، خوله يې څو ځله خلاصه کړه، په ټيټ او بې سېکه غږ يې وويل:

ــستا، ستا جامې په، په وينو ککړې وې، مو، مورکۍ تا...

ولوېده، سړې دواړه لاسونه ترې تاو کړل، د نجلۍ سر له ځمکې يوه لوېشت پورته پاتې شو، پيڅلې وېښته يې پر خاورو پراته ول.

د جانکو غږ يې واورېد:

ــته خونکار يې؟

غوث الدين نېغ ورته وکتل، د جانکو سترګې رډې راختلې وې، غوث الدين په لړزانده غږ وويل:

ــنه ! !

جانکو منډه کړه، د لويې دروازې د ځنځير کړنګ شو، له کلا ووت، چيغو يې ټول کلی په سر واخيست !

ــ خونکار...خونکار....خون.....

غوث الدين د نجلۍ تر ملا لاسونه لاندې کړل، له خاورو يې پورته کړه، په کوټه کې يې پرېښسته، شاوخوا يې سترګې واړولې، يوې خواته بوغبند پروت و، را وايې خيست، د باندې ووت، پر ښځې يې واچاوه.

شور ماشور شو، يوه ډله کليوال کلا ته ورننوتل، له چا سره بتۍ وې له چا سره هم بل لاټينونه.

خلک تر بوغبند راتاو شول، يو سپين ږيری کېناست، د بوغبند يوه څنډه يې ورپورته کړه، څو تنو خپلو غوږونو ته لاسونه ونيول:

ــتوبه خدايه، توبه !

يوه کليوال د ناست سپين ږيری پر اوږه لاس کېښود، بوډا ور وکتل، کليوال غولي ته اشاره وکړه، د سپين ږيري تر پلاستيکي چوټو ډنډ وينه را ګرځېدلې وه، سړی په بېړه ولاړ شو.

ketabton.com - The Digital Library

غوث الدین یوې خوا ته غلی ولاړ و ، څو ځوانانو برګ برګ ورته کتل...

غوث الدین څراغ ته لاس کړ ، ورو روان شو ، پر زینو وخوت، یوه بوډا چیغه کړه !

ــمه یې پرېږدئ !

ځوانانو منډه ور واخیسته، غوث الدین کوټې ته ننوت، دروازه یې ځنځیر کړه، درب شو ، له چوکاټ څخه مړه دوړه پورته شوه، دوهمې لغتې د وره زولفی والوزوله

ګررر شو ، د وره له سرداو څخه لوټې راولوېدې، کوټه د سوځېدلو باروتو بوی ونیوله.

غوث الدین د کلاشینکوف نلۍ ټیټه کړه، زوروه چیغه یې تر خولې راووته !

ــووځی ! د غوا زامنو.

کلیوالو منډه واخیسته، یو په زینو کې ولوېد ، بل پرې وخوت، ټول لاندې کوز شول.

غوث الدین په پورتنۍ زینه کې ودرېد ، د څو لاسي بټیو رڼا پرې ولوېده.

یوه بوډا په غریو کې وویل:

ــخدای دې ښه ورځ نه درویني !

بل کلیوال چیغه کړه !

ــته خونکار یې !

غوث الدین وویل:

ــما دا کار نه دی کړی ! تاسو...

جانکو په خبره کې ور ولوېد:

ــدرواغ مه وایه ! ما د غوټۍ خبرې واورېدې، ستا جامې په وینو سرې وې، ښځه دې وژلې، بیا دې څاه ته اچولې ده.

یوه په عمر پوخ کلیوال چیغه کړه !

ــته ځناور یې ! ! !

ketabton.com - The Digital Library

غوث الدین همالته په زینه کې کېناست، کلاشینکوف یې پر زنګانه کېښود، غلی شو.

کلا ته څو زړې ښځې ور ننوتې، دوه بوغبند ته ور ننېدې شوې، یوه پر زینو وخته، تو یې کړل، لاړې د غوث الدین پر کړه پزه وڅڅېدې.

بوډۍ بېرته پر زینو کښته شوه.

سړي پر خپل مخ لستوڼی تېر کړ، ولاړ شو، کوټې ته ننوت، ور یې پورې کړ، کندو ته یې اوږه ورکړه، وره ته یې ودراوه، اوږد وغځېد، کلا له شور ماشوره ډکه وه، ښځو ژړل، ښېراوې یې کولې... نارینه د ګور کفن او جنازې ته د خلکو د خبرولو په اړه سره غږېدل...

ښه شېبه ووته، د سړي زړه طاقت ونه کړ، ولاړ شو، دریڅې ته ورغی، په کلي کې بل څراغونه ګرځېدل.

زړه یې سستي وکړه، ځای پر ځای کېناست، سر یې پر زنګنو ولګاوه.

یو وخت یې یخنې وشوه، سترګې یې رڼې کړې، د څراغ پلته سوځېدلې وه، چرګانو نارې وهلې... غوږ یې ونیو، د لرګو د ماتېدو غږ راته.

ورو ولاړ شو، کندو یې وښوياوه، دروازه یې خلاصه کړه، سپېدې چاودلې وې، په دوو کوټو کې لا څراغونه بل وو، په چوتره کې سپینې ریتاړې (نرۍ توتې) ښکارېدلې، له کاهدانې پر لرګي د تبر د لګېدو غږ را ووت...

سړی په احتیاط لاندې کښته شو، باغ ته ولاړ، د لښتې پر ژۍ کېناست، پایڅې ته یې وکتل، تکه سره وه.

پښه یې لښتې ته ور وغځوله، رڼې اوبه پر پایڅه ور واوښتې. پایڅه یې وسولوله، ګوتې یې غوړې شوې، شاوخوا یې وکتل، یو ځای مېږتنو له ځمکې مړه خاوره را ایستلې وه، موټ یې ډک کړ، لښتې ته یې ور وغځاوه، پر پایڅه یې ختېه و موښله، یوه ژړغونې غږ یې پر بدن لړزه راوسته!

_د خدای ظالمه! ولې؟!!

پورته یې وکتل، مشره مېرمن یې وه.

سړی په بېړه ولاړ شو، ښځې ته مخامخ ودرېد، په خشکه یې وویل:

_ما نه ده وژلې!!

ښځې د سړي جامو ته وکتل، پر لمن یې څاڅکي څاڅکي وینه پرته وه، شونډې یې وخوځېدې:

ketabton.com - The Digital Library

ـپوهېږم

سړي تر متې ونيوله، جټکه يې ورکړه، په کاوړ يې وويل:

ـمور شل کاله ژوند سره کوو، يو بل ته مالوم يو، زه ...

ښځې چيغه کړه !

ـته درواغ وايي ! د غوثي پلار هم تا مړ کو !

کړس شو، د ښځې له خولې لاړې باد شوې، د سړي ګوتو درد وکړ، چيغه يې کړه !

ـڅه چټيات وايي ! !

ښځې ژړل ...

سړی د لښتي پر ژۍ کېناست، سر يې وځړېد، پايڅه يې اوبو ته ور ټيټه کړه.

ښځې په ژړا کې وويل:

ـبې ګناه وينه ده، خدايکه دې پاکه کړه !

سړي په کاوړ ورته وکتل.

ښځه په کلا کې د پرې شوي وره خواته روانه شوه، سړي منډه پسې واخيسته، مخې ته يې ودرېد، ورو يې وويل:

ـولې مې خبره نه منې ! لو (قسم) درته خورم، ما به څنګه خپله ورېنداره وژله؟ !

د ښځې په سرو سترګو کې کرکه پرته وه.

سړي سوړ اسويلی ويست.

ښځې په سونګېدا کې وويل:

ـد غوثي په ماماګانو پسې سړی لاړ، خدايکه دې ښه ورځ ورنه ولېده.

غوث الدين په خبره کې ورولوېد:

ـمه يې راباندې وژنه ! !

ketabton.com - The Digital Library

ښځې په ملنډو وويل:

ـهو ! تاته خو سخته نه ده.

سړي ځمکې ته وکتل، ښځې ته يې لار ورکړه، بېرته د لښتې پر ژۍ کېناست.

ښځې ثو ګامه واخيستل، ودرېده، بېرته راوګرځېده، سړي ته مخامخ کېناسته، په ژړغوني غږ يې وويل:

ـد خدای روی ومنه ! له دې ځايه لاړ شه !

سړي نيغ ورته وکتل:

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ـوينې به تويې شي !

سړي وويل:

ـزه له چا څخه نه ډارېږم ! ما څوک نه دي وژلي، که لاړ شم، خبره به رښتيا شي !

ښځې وژړل:

ـد کليوالو خولې خو اوس هم نه شي بندولی، ټولو منلې ده چې ښځه تا وژلې، خپله لور يې هم همدا وايي، که نور نه وي، مور ته وګوره، دوه تور سرې درته ناستې يو.

سړي يوه شېبه روانو اوبو ته وکتل، وروسته يې سر پورته کړ، ورو يې وويل:

ـسمه ده، خو په غوټۍ پام کوه، زه به يو څه وخت کلی پرېږدم، تر هغو به خبره سړه شي.

له دې سره ولاړ شو.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـچېرته ځې؟

ـنه پوهېږم !

غوث الدين حرکت وکړ، ښځې پسې وکتل، سړي کينه پښه درنه پسې اخيسته، وروسته د باغ تر پخڅې واوښت.

ketabton.com - The Digital Library

* * *

سهار اته بجې د غوتۍ ماما ګان راغلل، جنازه يې خپل کلي ته يووړه، دوی قسم ياد کړ چې غوث الدين به ژوندی نه پرېږدي.

خلک خواشيني ول..ټولو غوث الدين ته ښېراوې کولې، دی يې تر لوند سپي هم بد ايساوه.

ورځې ووتې، باغ ته غواوې ور پرېښودل شوې، ځارويو به پر وچو پاڼو شخوند واهه..
د خلکو مخونه چاودې شول، کله کله به پر کلي خړه دوړه راغله، وچې پاڼې به ورسره لاړې.

هر څه سپېره ښکارېدل....

د غوث الدين درک نه و، څوک نه پوهېدل چې چېرته تللی، خو کليوال په يوه اتفاق د هغه په ورکېدو خوښ ول.

له غوتۍ سره د غوث الدين مشره مېرمن په کور کې وه، دې د کور ټول کارونه په غاړه اخيستي ول، د نجلۍ به ډېر وخت تبې کېدې، له ډېر ډنګروالي يې سترګې غټې ښکارېدلې، دا به تل پرته وه، نه يې خبرې کولې او نه هم له کوټې راوته، يو دوه ځله د حميد سپين ږيري پلار په ټينګه ور ياده کړه، چې ماماخېلو ته ورسره لاړه شي، خو دې يې خبره ونه منله.

جانکو د ژمي لپاره تياری نيوه، د بامونو کاهګل خلاص شوی و، کاه دانه تر دروازې پورې له وچو وښو ډکه وه، ده د ژمي لپاره د ازوغ (د سونګ موادو) غم خوړ.

جانکو به په برج کې ويدېده.

د حميد درک نه و.

ketabton.com - The Digital Library

* * *

د مني يوه غرمه جانكو غواوو ته وابښه ور اچول چې د كلا دروازه خلاصه شوه، د حميد پلار په پټو كې ځان پيچلی و، نبغ د غوټې كوټې ته ور روان شو، نجلۍ ته شوله ابښې وه، خو غاب هماغسې ډک و، مازې له يوې څنډې يې يوه ګوله ور پورته شوې وه.

بوډا وټوخل، نجلۍ ورته وكتل، ټكرى يې پر سر سم كړ.

يوه شېبه دواړه غلي ول، وروسته سړي په خبرو راغی، د وليانو او پيغمبرانو د زغم كيسې يې تېرې كړې، له نجلۍ څخه يې وغوښتل چې دوک (غم) له زړه وباسي او ژوند ته په مينه وګوري.

ده تر ډېرو خبرې وكړې، وروسته غلی شو، نجلۍ ته يې وكتل، هغې غولي ته وچې سترګې نيولې وې....

بوډا وويل:

ـ غواړم چې يوڅه درته ووايم!

نجلۍ هماغسې غولي ته كتل...

بوډا خپله خبره پسې وغځوله:

ـ ګوره لورې! بده يې مه ګڼه! ته پېغله يې، بايد د ژوند د تېرولو لپاره يو څوک پيدا كې!

نجلۍ په بيره ورته وكتل.

سړي وويل:

ـ زه ستا ماما يم، بل به دې نو څوک غم وخوري! په شرعه كې شرم نشته، د خير خبره درته كوم!

نجلۍ په حيرانۍ ورته كتل...

بوډا په ډاډه غږ وويل:

ـ غواړم چې تا خپل زوى، حميد ته په نامه كم!

ketabton.com - The Digital Library

نجلۍ خپل تندي ته لاس ونیو ، له شونډو یې راووتل:

ـما په کراره پرېږده

بوډا ولاړ شو ، ورو یې وویل:

ـګوره بچو ! ما ستا پلار ته هم ور یاده کړې وه، خدای خبر ! ولي یې دا دوستي ونه منله، خو اوس هغه نشته او زه دا خپل فرض ګڼم چې د خپلې خورزې عزت وساتم، فکر وکه ! تر حمید ګلالی ځوان نه شې موندلی، تر دولسمه یې سبق ویلی، په اخلاقو کې نوم لري ! تر اخره خو به یوائې په کلاکې نه یې ناسته

له دې سره له وره ووت.

نجلۍ یوه شېبه غلې وه، وروسته کینې لورته رنګه شوه، له خولې یې ځګونه راووتل...

* * *

لومړنۍ واورې د غرو سرونه سپین کړل، خو لاندې دښته او د کلي تر مخ خړ پټې لانده ښکارېدل، هلته یوائې باران شوی و ، له ځمکې د خاورو بوی لتېده، په هوا کې به د کارغانو تورې ګلې یوې بلې خوا ته تللې، کله کله به د مهاجرو هیلیو یو یو سیل هم تېر شو ، هر ښکاري خپل پټې درلود ، پټې ته به یې د کاریز اوبه ورسمې کړې وې، دوی به د ماښام له اذان سره سم ځانونه مورچو ته رسول، مورچې له ختو جوړې وې، کله کله به د هیلیو یوه نیم سېل لنډه دوره وخوړه، له وزرو به یې شنهاری پورته شو ، ښکاریانو به وازې خولې ورته نیولې وې، هر یوه به په ټیټ غږ ویل:

ketabton.com - The Digital Library

ـوزر مات، وزر مات، وزر...

مانا دا چې د دوی له خوا په جوړ شوي ډنډ ورتېيتې شي ، هر ماښام به د ښکاري ټوپکو لسـ دولس ډزې اورېدل کېدې.

دورځې له خوا به ټول کليوال په جومات کې ول، خادم به هره ورځ تاوخانه بلوله، ملا به په تاوده ځای ناست و، ماشومانو به سرونه ټيټ نيولې وو ،زنګېدل به، سپپارو ته به يې کتل، هر يوه به په لوړ غږ خپل سبقونه تکرارول، کله کله به ټوخی او د پزو د پورته کشېدو غږونه پورته شول، که به چا سر پورته کړ، د دوه ګزی لښتې نری څوکه به يې پر وليو ولګېده.

په بل سر کې به کليوال ناست ول، زړو به خيرنو بالښتونو ته ډډې لګولې وې، ترمخې به يې درې څلور تُفدانۍ ايښې وې، دوی پخواني وختونه ښه يادول، اوسنۍ زمانه يې په فساد ککړه بلله، ځوانان به هم يوې خوا ته غلي ناست ول، خبرې به يې ورو وې، کله چې به کوم يوه وخندل، سپين ږيرو به بد بد ورته وکتل....

په همداسې يوه ساړه سهار د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، حميد و، ځوان پرته له سلامه نېغ د ولاړو کتار کوټو خواته ور روان شو، جانکو د ګلاب تېزه خوشبويي احساس کړه، په ځوان پسې يې وکتل، دا ځل يې سپينه خولۍ پر سر وه، تر ځان يې پټو تاو کړی و، ګړندي ګامونه يې اخيستل...مخکې تر دې چې کوټې ته ور ننوځي، غوټۍ په بيړه په وره کې ودرېده، د ماما زوی ته يې لاس ورکړ، پرته له دې چې څه ووايي په چوتره کې يې يو زوړ ليمڅی هوار کړ، بالښت يې کېښود، ځوان ته يې د کېناستو بلنه ورکړه.

حميد بالښت ته ډډه ولګوله، نجلۍ دالان ته ننوته، شېبه وروسته يې د ځوان تر مخ له شيرچايه ډکه پياله کېښوده، ټکری يې د ککرۍ پر جړو وينښتو ورکش کړ، د ليمڅي پر يوه کونج غلې کېناسته.

دواړه غلي ول، کله کله به د نجلۍ غاښونه يخنۍ سره وجنګول، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.

ځوان پيالې ته وکتل، له خړ چايه مړه تاوونه پورته کېدل، د چايو سور يې وکړ، ورو يې وويل:

ـځنګه يې؟

د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې.

کړنګ شو، يوه پيشو د ناولو لوښو په کاسه کې وخته، په عمر پخه ښځه له دالانه راووته، په پيشو پسې يې لوټه وويشته، بېرته دالان ته ننوته.

حميد وويل:

ketabton.com - The Digital Library

ـزما د پلار په خبره کې څه وايې؟!

د نجلۍ زړه ولړزېد.

حميد سوړ اسويلی وېست ، خبره يې پسې وغځوله:

ـګوره ! مورې ستا پرده کوو.

نجلۍ غلې وه.

ځوان له چايه غوړپ وکړ، ورو يې وويل:

ـبده يې مه ګڼه ! پلار ته مې د بلې نږور پيدا کول دومره سخت کار نه دی، خو ته يې خورزه يې، په بد حال دې نه شي ليدلی.

د نجلۍ سر ځوړند و.

حميد ورو ولاړ شو، څادر يې ټکواهه، هسکو دېوالونو ته يې وکتل، و يې ويل:

ـفکر وکه ! د زور خبره نه ده، تر اخره خو به په دې څلورو دېوالو کې ګوښې نه يې ناسته !

حرکت يې وکړ، څاه ته ور وګرځېد ، لاندې يې وکتل، د سپينو اوبو پر سر هيڅ هم نه ښکارېدل.

سړه ساه يې واخيسته، له کلا ووت.

* * *

غوټۍ بله چاره نه ليده، کوژدې ته يې تن ورکړ، واوره مخ په ختمېدو وه چې واده هم تيار شو، مراسم ساده ول، نجلۍ د خسر ګنې کورته لاړه، يوه اوونۍ هلته وه، دوی کلا او جايداد يوائې نه شوی پرېښودلای، ځکه نو ناوې او زوم دواړه بېرته کلاه ته راغلل.

کليوال هم خوشاله ول، د يوې ځوانې نجلۍ عزت يې خپله پرده ګڼله، دوی ټولو حميد ته دعاوې کولې، هغه يې د يوې يتيمې نجلۍ د سر سيوری ګاڼه.

ketabton.com - The Digital Library

ورځې ووتې، د نجلۍ ژوند ته تمه پیدا شوه، رنګ یې ورو ورو بېرته راوګرځېد، خو لا به هم کله کله د خواشینۍ څپه پرې راتله، له ځاه ځخه یې بد راتلل، ډېر یې نه ورته کتل، جانکو به د کور د ضرورت وړ اوبه د کلي له کاریزه راوړلې، د ځاه په اوبو به یې یواځې مالونه اوبه کول.

حمید هم خوشاله و، موټروانی یې پرېښوده، دی به ډېر وخت د خپل خسر پر ځمکو ګرځېده، د نوی کښت کرلو ته یې تیاری نیوه، دهقانانو ته به یې لارښونې کولې، باغ او کرونده یې تر پام لاندې وه.، د کور په کوټو یې ګوتې ووهلې، چوتره یې سمتې کړه، دېوالونو ته یې سپین ګچ ورکړ.

د غوث الدین درک نه و.

* * *

د ځوړموني (پسرلي) لومړی ورځې وې، یوه غرمه غوټۍ غوا لوشله، جانکو د اخور پر سر ورته ناست و، په لاس کې یې پرې ښکارېده، کوچنی برګ سخوندر زورونه وهل، په ورږو سترګو یې د غوا له غولانځې د شیدو راوتونکو دارو ته کتل، ناڅاپه د جانکو له لاسه د سخوندر پړی خوشی شو، سخوندر منډه کړه، د غوټۍ له ځنګنو سره ولګېد، هغه کېڼ لورته کږه شوه، دېګ یې له لاسه وښوېد، پر پلاستیکي چوټو یې سپینې شیدې ور واوښتې....

جانکو په بیړه دېګ ور پورته کړ، مټ یې د ښځې له ټټر سره ولګېد، ولاړ شو، سخوندر د غوا غولانځه رودله.

جانکو د سخوندر پړی ونیو، بېرته پر اخور کیناست، چوترې ته یې وکتل، حمید ولاړ و، دوی ته یې وچې سترګې نیولې وې. غوټۍ د غوا په لوشلو بوخته شوه.

شپېه وروسته دالان ته ور ننوته، دېګ یې یوې خواته کېښود، د تنور پر سر پرته تېغنه یې لیرې کړه، د ګرمې مسالې بوی یې پر سپږمو ننوت، یو تور دېګ یې له تناره راوېست، د حمید غږ یې واورېد:

ـ بوی خو یې خوږ دی!

غوټۍ وویل:

ـ یو دوه بخرې زړې یې (د لاندي غوښه) پاتې وه، ښوروا مې کړه!

ketabton.com - The Digital Library

حمید کونج ته پر زاړه لیمځي کېناست، تاخچې ته یې وکتل، د ګیلمي دسترخوان له یوه کونجه د پاستي ژۍ راوتلې وه، لاس یې ور وغځاوه، شېبه وروسته یې په ډکه خوله وویل:

ـ کاغذونه چېرته دي؟

غوټۍ په پوښتونکې نظر ور وکتل.

حمید بله ګوله وکړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـ د ځمکې کاغذونه یادوم، نصرو د خوړ پټیو ته نږدې پوله وهلې وه، د سینځلو نیالګي یې ایښودل، یو څه رامخته شوی و، ویل یې چې د ځمکې حدود یې تر هماغه ځایه دي، خو زما زړه ته نه لوېږي، غواړم چې خبره ورسره سپینه کم.

غوټۍ خپل ټټر ته لاس کړ، په تور سپنسي (تار) پورې د تړلو کونجیانو (کیلیانو) شرنګا پورته شوه، وروسته یې سپنسی تر سر واړاوه، ورو یې وویل:

ـ مور مې ټول کاغذونه د لرګي په صندوق کې ایښې دي.

حمید کونجیانې ورواخیستې، یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی وېست، په نیولي غږ یې وویل:

ـ خپه نه شې، جانکو مې نه خوښیږي!

غوټۍ په بیړه مخ ور واړاوه!

حمید وویل:

ـ خوا مه بدوه! ځوان جان په کلا کې راته ګرځي، زما غیرت یې نه مني!

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

د حمید شونډې وخوځېدې:

ـ جانکو ته حاجت نشته، یو کوچینی مزدور به ونیسو، غواوې خو پیایلی شي، د باغ په کارونو او د وښو په راوړلو کې به زه لاس ورسره ورم.

غوټۍ په خواره خوله وویل:

ـ جانکو بد سړی نه دی، کوچنی په دې کور کې را لوی شوی، پلار او نیکه یې زموږ خدمتګاران ول!

ketabton.com - The Digital Library

ـخو هر رنګه چې وي، زما نه خوښيږي ! زه به په کلي کې پوښتنه وکم، کيدای شي چې يو ګلالی کوچنی مزدور ور مالوم وي.

غوټۍ خوله جينګه کړه:

ـجانکو هيڅوک نه لري، دلته يتيم را لوی شو، چېرته لاړ شي، دی...

حميد په خبره کې ورولوېد، په خشکه يې وويل:

ـموږ د يتيمانو ذمه نه ده اخيستې، بلا وهلی، تر اورمېږ يې لاس نه راګرځي، لاړ دې شي، بل ځای دې مزدوري وکي !

له دې سره ولاړ شو، له دالانه ووت.

د غوټۍ بدن لړزېده، ځای پر ځای ناسته وه، دې په لومړي ځل د حميد خشکه لېده، وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، دېګ يې بېرته تناره ته ور ټيټ کړ، چوپه چوپتيا وه، کله کله به د دالان پر لرګينه ناوه د ناستو توتکيو غچا پورته شوه....

* * *

په دوهم سهار يوه ډله ماشومان کلا ته ور ننوتل، يوه يې په سترې ساه چيغه کړه !

ـحميد کاکا !

غوټۍ په بيړه له کوټې را ووته، ماشومانو ته مخامخ پر چوتره ودرېده، مخکې تر دې چې څه ووايي، يوه ماشوم وار ړومبی کړ:

ـغوث الدين کاکا مو وليد.

د غوټۍ رنګ والوت، حميد د کوټې په وره کې سرتور سر ودرېد، چيغه يې کړه !

ـچېرته؟

ketabton.com - The Digital Library

غواوې مې پېولې، يوه غونجۍ (سخوندره) ګڼو بيخچيو (نيالګيو) ته ورغله، ما ډېره پسې وويشته، پاڼې وښورېدې، يو چا منډه کړه، په ونو کې ورک شو.

غوټۍ په خبرو کې ور ولوېده:

_تا يې مخ وليد؟

هلک په خپله بهېدلې پزه لستوڼی تېر کړ، په زوته يې وويل:

_نه، خو تېزه منډه يې نه شوی اخيستی، ګوډ، ګوډ ته

حميد په بيړه کوټې ته ننوت، کله چې د باندې راووت، په لاس کې يې توپانچه ښکارېده.

غوټۍ يې مخې ته ودرېده، خو حميد لار کړه کړه او په منډه د کلا له دروازې ووت.

حميد د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو، هلکانو منډې پسې وهلې، څو ښځې د کورونو بامونو ته ختلې وې، دوی په حيرانۍ حميد او ډله ماشومانو ته کتل چې له پښو څخه يې مرې دوړې پورته کېدلې.. ډله کلي ته نږدې په خوړ کې شنو ونو ته ورکښته شوه، غواوې وترهېدې، يوه ،بل لورته يې منډه کړه، خو شېبه وروسته يې بېرته د ونو په مېنځ کې رابوټېدلو شنو وښو ته وربوزونه ور ټيټ کړل

ډله ودرېده، يوه ماشوم ګڼو نيالګيو ته اشاره وکړه، حميد ورو ورمخته شو، توپانچه يې تياره ونيوله، غونچه ځانګو ته يې لاس وروغځاوه ، په احتياط يې څنګ ته کړې، يواځې د يوې کوټې په اندازه وچ ځای و.

حميد ور مخته شو، څو نيم سوخته سګرټ پراته ول.

يوه ماشوم څو ګامه ليرې ګڼو ونو ته ګوته ونيوله، په وېره يې وويل:

_هغو ونو ته يې منډه کړه.

حميد ورمېږ کوږ کړ، ورغی، ونې ګڼې وې، بېرته راوګرځېد.

څو کليوال ور ورسېدل، دوی پنځه تنه وو، درې ځوانان او دوه نور هم سپين ږيري. د ځوانانو په لاسونو کې ټوپکې ښکارېدې.

حميد وويل:

_تښتېدلی دی.

ketabton.com - The Digital Library

یو بوډا په خبره کې ور ولوېد:
ـخون یې زما په غاړه، مردار یې کړئ، مرګ یې د لیوني سپي غوندې روا دی.

یو ځوان کېناست، یو ځای سپېره و، پلونه ښکارېدل.

بوډا په کاوړ وویل:

ـپخپله دی، ورته وګورئ! یو پل کوږ ایښود ل شوی.

یوه شېبه چوپه چوپتیا وه، وروسته د بوډا شونډې وخوځېدې:

ـڅه ته ګورئ! ګوډ دی، لیرې نه شي تلی.

ځوانانو یو بل ته وکتل، بیا په ګڼو ونو کې ننوتل.

دوی په احتیاط مخکې تلل، کله کله به ځای ځای غوټه نیالګیو ته ور وګرځېدل، د ټوپکو په نلیو به یې لاره پکې ویسته، بیا به یې ګام کېښود.

یو ځای ګڼ نیالګي وښورېدل، د ټولو رنګونه والوتل، پر ځمکه پرېوتل، وسلې یې هماغه لورته ونیولې، ټک شو، له ګڼو نیالګیو څخه یوې ګیدړې منډه واخیسته، ټولو حمید ته وکتل، د هغه په لاس کې د نیولې توپانچې له خولې څخه مړ لوګی راووت.

ټولو وخندل، ولاړ شول، مخکې لاړل. دوه ـ درې ځایه یې په شګو کې د بنیادم پلونه ولیدل، پلونه له یو بل څخه ازاد ایښودل شوي ول، سړي منډه اخیستې وه.

پاو وروسته له ځنګله ووتل. د غونډیو تر لمنو پورې مړه شګه پرته وه، پلونه نه غلطېدل، خو وروسته وړې تیږې پیدا شوې او چې کله یو څه پورته وختل، پلونه ورک شول. د غونډۍ تر سره لوېې وړې تیږې، شنې سپاندې او غرني سپیره بوټي ولاړ ول.

دوی یوه شېبه ودرېدل، شاوخوا یې وکتل، پل نه ښکارېده.

حمید وویل:

ـباید پورته وخیژو، له هغه ځایه د دویمې غونډۍ پیڅکې ښکاري، نه شي رانه ورکېدای.

یو کلیوال، چې لونګۍ یې تړلې وه، په خبره کې ور ولوېد:

ketabton.com - The Digital Library

ــسم وايې ! غوټو به دومره ليرې نه وي چې د ټوپک ګولۍ يې ونه خوري.

ټول مخ پورته روان شول، پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، مخامخ ځير شول، سترګو ته يې هسکه غونډۍ ولاړه وه، ژوندی ساری نه ښکارېده.

حميد وويل:

ــګوره چالاکه دی، د کومې ډبرې شاته به غلی وي.

چا ځواب ورنه کړ، دوی يوه شېبه د غونډۍ پر سر ودرېدل، باد تېز و، د حميد تور پيکی پر سپينه خولۍ ور اوښت، غټې سترګې يې له کاوړه ډکې وې، ده په ځير مخامخ غونډۍ ځارله..
چو په چوپتيا وه، کله کله به له ليرې د يوې زرکې ناره پورته شوه.

حميد ناڅاپه چيغه کړه !

ــهلته يو څه ښکاري !

کليوالو د حميد غزيدلي لاس ته وکتل، يوه وويل:

ــچېرته؟

ــهلته ! د مخامخ غونډۍ سر ته نږدې، ورته وګورئ !

ټولو په ځير ځير هغې خواته کتل، يوه وويل:

ــزه خو څه نه وينم !
حميد په خبره کې ور ولوېد:

ــيو ځادر مې وليد ، تور رنګ يې و، باد رپاوه.

يوه ځوان وخندل:

ــنو څه شو؟ پيريانو يوور ؟ !

حميد وويل:

ــراځئ چې نږدې ورشو !

ketabton.com - The Digital Library

بل په خبره کې ور ولوېد:

ـځان مه ستړی کوه، هېڅ هم نشته

ـخو غوثو ګوډ دی، لیری نه شي تلی.

هماغه ځوان ځواب ورکړ:

ـکومه دی؟ ته یې وینې؟ اوس خو نشته.

نورو کلیوالو هم د هغه له خبرې سره د (هو) په نښه سرونه وخوځول، درېوارو بېرته مخ لاندې د کلي خواته مخه کړه.

حمید یوه شېبه ولاړ و،وروسته یې مخامخ غونډۍ ته توپانچه ونیوله، ډزو ازانګې خورې کړې، کلیوالو ته یې وکتل، دوی په بیړه د کلي خواته مخ کښته روان وو، ده هم منډه پسې واخیسته.

* * *

غوټۍ له اوبو ډک ګړی پر چوتره کېښود، سړه ساه یې واخیسته، بېرته یې تر ګړي لاس تاو کړ، پر چوتره وخته، د دالان په وره کې وچه ودرېده، په حیرانۍ یې وویل:
ـګل میره! ته دلته څه کوې؟

کوچني هلک په بیړه مخ ور وراوه، وچې شونډې یې وبړې کړې، ویې خندل:

ـحمید کاکا را یاده کړه چې دالان پاک که! اوس له ترانه (تناره) ابرې راباسم.

غوټۍ په بیړه ګړی دېوال ته ودراوه، ور مخته شوه، تناره ته یې وکتل، د دېګي پر سر خړې ابرې پرتې وې. په خشکه یې وویل:

ـدا دې څه کړي!

هلک وارخطا شو.

ketabton.com - The Digital Library

غوټۍ ورته وکتل، په لاس کې یې لویه ځمځه نیولې وه.

هغې په بیړه ځمځه ورځخه واخیسته، له اېرو ډکه وه، ځنګ ته په ایښې زنګن ټیم کې یې تشه کړه، ور پوه یې کړل، خړې اېرې هوا ته پورته شوې. هماغسې یې په کاوړ وویل:

ـدا د اېرو ځمځۍ نه ده، په دې کتغ اچوم.

هلک دېوال ته ور وښوېد. غوټۍ تناره ته لاس ور وغځاوه، دېګ یې راویست، پر برغولي یې مړې ایرې پرتې وې، برغولی یې ورو له دېګه لیرې کړ، پر ژېړو کچالو ځای ځای تور واړه سکاره ښکارېدل.

غوټۍ له نږدې تاخچې ځخه یوه وړه کاچوغه ور واخیسته، د کچالو له قورمې ځخه یې په احتیاط سر ټول کړ. د هلک لړزانده غږ یې واورېد:

ـپام مې نه و.

غوټۍ مخ ور واړاوه، د هلک چخړنې سترګې له اوښکو ډکې وې.

غوټۍ ورو وویل:

ـځه وخت راغلې؟

هلک پزه پورته کش کړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـیوه ګړۍ مخکې.

یوه شیبه غلی و، بیا یې وویل:

ـحمید کاکا را اوستم، رایاده یې کړه چې دالان پاک کم.

غوټۍ وخندل:

ـپروا نه کوي، خو بیا له تناره ځخه اېرې راونه باسې، ته کوچنۍ یې، لاس دې سم نه ور رسیږي، ور ونه لویږي.

له دې سره یې، دېګ بېرته تناره ته ورکښته کړ. ورو یې وویل:

ـسړي مې نه و راته ویلي چې تاته یې مزدوري درکړې، هغه...

هلک په خبره کې ور ولوېد:

ketabton.com - The Digital Library

ـحمید کاکا نن سهار زمونږ کور ته راغی، له پلار سره مې په شپیتو منو غنمو مزد جوړ شو، زه به تر مني ستاسو مزدوري کوم، د ورځې به دلته یم ، ماښام قضا به خپل کور ته ځم

غوټۍ خندل:

ـښه خبره ده، کور دې په کلي کې دی، ماښام ورځه، د مورکۍ به دې هم زړه نه وي درپسې ختلی.

هلک وویل:

ـاوس څه وکم؟

ـهیڅ، همدومره بس دی، نن خو میلمه یې!

ـنو کور ته لاړ شم؟

د غوټۍ خندا زوره ونیو:

ـهو، خو سر له سبا به ټوله ورځ دلته یې.

کوچنی په بیړه له دالانه ووت.

غوټۍ یوه شیبه ناسته وه، بیا یې د څا د څرخ د تاوېدو غږ واورېد، له وره یې ور وکتل، جانکو و، د غوټۍ په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، جارو ته یې لاس کړ، شیبه وروسته دالان مړو خاورو ونیو.

پاو ووت، غوټۍ جارو شوې خاورې په ټیم کې واچولې، د باندې راووته، یوې غوا د اوبو په سطل کې وربوز ننه ایستی و.

پورته د برج د وره کړپ شو، غوټۍ مخ ورواړاوه، جانکو و، په لاس کې یې په سره دسمال کې تړلې غوټه نیولې وه، شیبه وروسته د غوټۍ تر مخ ودرېد، په نیولي غږ یې وویل:

ـزه ځم.

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

ځوان د کلا د لویې دروازې خوا ته روان شو.

د غوټۍ وړې سترګې اوښکو ونیولې، پسې غږ یې کړ:

ketabton.com - The Digital Library

ـچېرته ځې؟

جانکو ودرېد ، پرته له دې چې مخ ور واړوي ، په غريو کې يې وويل:

ـنه پوهېږم.

د غوټۍ شونډې وخوځېدې:

ـلږ ماتله شه !

له دې سره کوټې ته ننوته.

جانکو د چوترې پر ژۍ کېناست، شاوخوا يې سترګې وغړولې، په کلا کې يې يوا ځينى ولاړې سنځلې ته وکتل، ښه ورته ځير شو، په ونه کې يې خپل ځان ولېد ، دى ماشوم و ، سنځلې يې شکولې، ناڅاپه ښاخ مات شو ، ماشوم لاندې راولوېد ، پلار يې ور منډه کړه، ماشوم يې په غېږ کې ونيو ، د هغه په ټول ځان يې ګوتې وتپولې، وروسته يې په خپله سينه پورې ټينګ کړ، پر بغور (غومبري) يې وچې شونډې کېښودې، ښکل يې کړ، د پلار له زيږو لاسونو څخه د شوتلې بوى ته. پلار په غريو کې وويل:

((زويه ! پام کوه !))

ماشوم ځواب ورکړ:

ـښه ده ابا ! بيا ونې ته نه خېژم.

ماشوم دخپل پلار څېرې ته وکتل، له ګونځو ډکه وه، غټې سپېرمې يې درلودې، له سپېږمو نه يې تور وېښتان راوتلي ول، ناڅاپه ګونځې ورو ورو هوارې شوې، لمر سوځولې څېره په سپين مخ بدله شوه. ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

ـجانکو ! څه در باندې وشول، ولې له ځان سره غږېږې، کومه ونه؟

جانکو ټکان وخوړ، مخې ته يې غوټۍ ولاړه وه.

د ځوان خړې شونډې نرۍ موسکا سره وېرې کړې، سر يې وځړېد ، ورو يې وويل:

ـخپل ماشومتوب راپه ياد شو.

بېرته يې سر پورته کړ، شاوخوا يې وکتل،څلورو خواوو ته سپېره برجونه ولاړ ول، ترخه يې وخندل:

ketabton.com - The Digital Library

ـپلار مې په همدې کلا کې ساه ورکړه، ښه مې په یاد دي، زه وړوکی وم، له هغه سره به په باغ کې ویدېدم، پلار به مې ډېر ټوخل، یوه شپه یې ټوخی ډېر شو، توري وینې یې را وګرځولې، سهار مړ پروت و.

غوټۍ په خپلو سترګو لستونی تېر کړ.

جانکو سړه ساه واخیسته، په غریو کې یې وویل:

ـله دې ځایه مې زړه نه ځي، زه دلته را لوی شوی یم، مور مې نه په زړه کیږي، خو د دې کلا او باغ په هر کونج کې خپل پلار وینم، کله یې بیاتي په لاس کې وي، د تاکونو لښتې پرې کوي، کله منې شکوي، کله یې د غواوو ځای ته جارو نیولی وي، کله....

د جانکو سر وځړېد، غلی شو.

د غوټۍ ژړغونی غږ یې واورېد:

ـهه! دا واخله، په کار به دې شي.

جانکو په بیړه ورته وکتل، د ښځې په لاس کې څو چرموړل شوي (تاو شوي) لوټونه ښکارېدل.

لاس یې ور وغزاوه، پیسې یې د خپلې زړې سدرۍ (واسکټ) په جېب کې کېښودې، ورو یې وویل:

ـخدای دې جنتي که.

ولاړ شو، څو ګامه یې واخیستل، غواوو ته ور وګرځېد، د یوې ژېړې غوا پرسر یې لاس تېر کړ، بلې غوا ته ورغی، غوا تش سطل ته کتل.

جانکو غوټه د اخور پر سر کېښوده، سطل ته یې لاس کړ، د څاه خوا ته روان شو.

غوټۍ ور مخته شوه، په غریو کې یې وویل:

ـغواوې به زه اوبه کم.

د ځوان په شونډو نرۍ موسکا تېره شوه:

ـنه! غواړم چې د وروستي ځل لپاره ټولو غواوو ته اوبه کېدم.

غوټۍ څه ونه ویل.

ketabton.com - The Digital Library

ـد ځاه د څرخ غږ پورته شو، شېبه وروسته له اوبو ډکه بوکه را ووته، او به خړې وې.

جانکو وويل:

ـځاه ډېر وخت نه ده پاکه شوې، هوا ورځ په ورځ تودېږي، که دا حال و، وچه به بوله.

بوکه يې په سطل کې تشه کړه.

غوټۍ لاس ور وغځاوه، له اوبو ډک سطل يې يوې غوا ته کېښود.

د جانکو غږ يې واورېد:

ـلکه چې ماتل شوم.

غوټۍ ورمېږ کوږ کړ، جانکو لاندې ځاه ته کتل.

ښځه ورمخته شوه.

سړي وويل:

ـبوکه د اوبو پر سر ولاړه ده، په ځاه کې يو زنګون اوبه هم نشته.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـځه خير، سړي ته به ووايم چې څوک ورته راولي.

جانکو وخندل:

ـزه د څه لپاره يم. وخت لا ډېر دی، يو ساعت کار غواړي.

غوټۍ وويل:

ـنه! ته ځان مه پاذابوه!

جانکو د باغ د وره خواته روان شو، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې لنډه بېلچه نيولې وه. په خندا يې وويل:

ـ اوس به يې دومره چاره وکم چې غواوې د څو ورځو لپاره تږې پاتې نه شي، وروسته يې بيا سمه پاکه کئ! هو رښتيا، يو څو بوکې خټه را اېستلی شې؟

ketabton.com - The Digital Library

غوټۍ وخندل:

ـ دومره خو هم کمزورې نه يم.

ځوان خپلې پايڅې ور پورته کړې، له بېلچې سره لاندې کوز شو ،تياره وه، اوبه سرې وې، ځنګانه ته نه رسېدې.

جانکو په پسته خټه کې بېلچه ننه ايسته، يوه بېلچه، دوې بېلچې، درې بېلچې... بوکه تر نيمايي ډکه شوه، پړى يې وښوراوه، زوروره چيغه په ځاه کې تاو راتاو شوه:

ـپورته يې کړه:

د څرخ د تاويدو غږ پورته شو.

جانکو ځان ځنګ ته کړ، خو بيا يې هم له بوکې څخه د سړو اوبو رابهېدلې يوه نرۍ داره غاړې ته سيخه شوه.

له خټو ډکې دوې نورې بوکې هم د ځمکې سر ته وختې، خو په څلورمه بوکه کې څرخ تاو نه شو، جانکو څو ځله پړى وښوځاوه، چيغه يې کړه:

ـبوکه ډکه ده.

خو بوکه همداسې په اوبو کې پاتې شوه، يواځې د موټر سايکل د درېدو غږ يې واورېد، وروسته يې د حميد وارخطا غږونه په غوږو ننوتل... جانکو په بيړه د ځاه د دېوال په ژور شوي ځاى کې پښه کېښوده، کله چې يې له ځا څخه سر پورته کړ، پښې يې بېسېکه شوې، حميد خپله ميرمنه په غېږ کې اخيستې وه، د کوټې خواته ران و، د غوټۍ سر ځوړند ښکارېده، سترګې يې پټې وې، له خولې څخه يې سپين ځګونه روان ول...

* * *

غوټۍ سترګې رڼې کړې، په کوټه کې يواځې وه، کېناسته، په سر کې يې څرېکه شوه، تندي ته يې لاس ور ووړ، تر سر يې ټوټه تاو وه.

پردې ته يې کونج ورکړ، د ماسپښين سيورى ړنګ و، د ځاه تر څنګ دوې، درې بوکې لنده خټه ښکارېدله.

ketabton.com - The Digital Library

د دروازې کړپ شو، رنګ یې والوت، په ربړېدلې غږ یې وویل:

ـتا، تا زما مور وژلې، تا هغه په څاه کې اچولې وه، تا...

حمید د کوټې پرده یوې خواته کش کړه، رڼا شوه، د ښځې ورې سترګې رډې راختلې وې، غاړه یې خولې وه، تار تار لانده ویښتان یې پر تړلې تندي پراته ول.

غوټۍ ځان په کمپله کې ور ټول کړ، د بو ال ته ور وښوېده، ځنګنونه یې پر خپل ټټر پورې ونیول، غلې کېناسته غاښونه یې یو پر بل لګېدل، ټکا ترې خته..

حمید په غوسه وویل:

ـلیونتوب مه کوه!

کوم غږ یې وانهورېد:

حمید ځنګ ته ایښې له چایو ډکه پیاله غوټۍ ته ور نږدې کړه، له جېبه یې د ګولیو پاکټ راویست، ښځې ته یې ونیو، ورو یې وویل:

ـتندی دې زخم دی، د څاه د بیلر پر ژۍ لګېدلی و، هه! دا ګولۍ د درد لپاره ښې دي.

ښځې کوم حرکت ونه کړ:

حمید په سړه سینه وویل:

ـته خو هوښیاره یې، ته څنګه...

غوټۍ چیغه کړه!

ـله څاه نه په ختو لړلې خولۍ را ووته، زرینه خولۍ یوازې تا په سروله، نه دلته پیدا کیږي او نه هم د دې کلي په خلکو کې رواج ده، وو ایه! له څاه نه راوتلې خولۍ ستا نه وه؟

د حمید تندی تریو شو:

ـزما وه، خو دا د دې مانا نه لري چې ما دې خپله ترور وژلې وي.

ـخو خولۍ د څاه په ختو کې راوخته

حمید په خپلو تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، سپینه خولۍ یې له سره ولوېده، ورو یې وویل:

ketabton.com - The Digital Library

ـته له ما سره خوشاله یې؟

ښځه ربړېدله..

حمید چیغه کړه !

ـته په ما ګرانه یې، بد مې نه در باندې لورېږي، تر اوسه مې کومه ترخه خبره نه ده درته کړې، ترور مې هم تر زوی کم نه ګڼلم، ما به ولې وژله؟

حمید یوه شېبه غلی و، بیا یې یودم وژړل..ده د ماشوم غوندې اوښکې تویولې..

غوټې په حیرانی ورته کتل.. وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ور مخته شوه، د سړي سر یې په خپل ټټر پورې ونیو.

شېبه ووته، د حمید د ژړا غږ په سلیګو بدل شو، په غریو کې یې وویل:

ـدا د جانکو دام دی، زما خولۍ ځو میاشتې مخکې په باغ کې ورکه شوه، زه خو وایم چې ده غلې کړې وه، دا دومره وخت نه د ځاه پاکېدل و او نه هم زرینه خولۍ، خو نن چې مې له مزدورۍ ځواب کړ، هم د ځاه اوبه کمې شوې او هم خولۍ پیدا شوه.

ښځې له ورسۍ د باندې وکتل، د اخور پر سر غوټه نه ښکارېده. ورو یې وویل:

ـجانکو څه شو؟

ـومې شاړه، تر څو چې مې وسه کېده، سپک مې کړ، وریاده مې کړه چې بیا دې دېخوا ونه ګورم.

ښځې د سړي سر په ټټر پورې ټینګ کړ، د حمید سونګېدا زیاته شوه، د کلي له جومات څخه د ماسپښین د اذان غږ اورېدل کېده.

* * *

ketabton.com - The Digital Library

ورځ ووته، ماښام و، غوټۍ له شیدو ډک دېګ په دالان کې کېښود، ببرته د باندې لاړه، غوا خلاصه وه، دې یوې بلې خوا ته وکتل، په زوټه یې وویل:

_ګل میره!

پیشو میو کړل، غوټۍ په منډه دالان ته ور ننوته، پیشو د شیدو په ډک دېګ کې خوله وهله، غوټۍ ځمکې ته لاس کړ، پیاز په ګوتو ورغی، پیاز پر تیغنه ولګېد، کړپ شو، پیشو منډه واخیسته.

غوټۍ د یګ پورته په تاخچه کې کېښود، ببرته د باندې ووته، غوا د سنځلې لاندنیو څانګو ته غړۍ ور اوږده کړې وه.

شاوخوا یې وکتل، مزدور نه و. د سنځلې خواته روانه شوه، غوا منډه کړه، د کلا په دېوال کې د پرې شوې دروازې خواته ور وګرځېده.

غوټۍ ګړندي ګامونه واخیستل، د منو ونې تکې سپینې وې، ټول باغ د منو د ګل بوی نیولی و، تر ونو ور هاخوا شنه تاکونه ښکارېدل. غوا د تاکونو په یوه جووه کې ولاړه وه، شنې پاڼې یې تر خولې راوتلې وې. غوټۍ ورو ور نږدې شوه، پړې ته یې لاس ور وغځاوه، پړی نیم ګز شا ته لاړ، ښځې ورو خپل لاس ور ټول کړ، غوا ته یې وکتل، هغې وچې سترګې ورته نیولې وې، ژامه یې یوې ، بلې خواته خوځېدله.. غوټۍ یوه شېبه غلې پر خپل ځای کېناسته، غوا ببرته د تاکونو شنو پاڼو ته خوله ور ټېټه کړه، ښځې ټوپ کړل، پړی یې ټینګ ونیو، غوا منډه واخیسته، ښځه پړمخې پرېوته، پړی یې پرېښود،غوا د انګورو پر پشته وخته، له پښو څخه یې وړې لوټې را ورغړېدې.

ښځې سترګې پټې کړې، په خوله کې یې خاورې ننوتې، ویې ټوخل، د خپل ټکري پیڅکه یې پر خوله تېره کړه، سترګې یې رڼې کړې، د ولاړېدو لپاره یې لاسونه پر ځمکه کېښودل، د ښي لاس ګوتې یې په مړه خاوره کې ننوتې، ګوتې یې لندې شوې، لاس یې له خاورو راویست، ګوتې یې وسولولې، سرېښناکه وې، لاس یې پزې ته ور وړ، بوی یې نه ته، د غروب سرخۍ ته یې ونیو، ګوتې یې تورې وې.

ځمکې ته یې وکتل، کیڼ لاس یې د یوه بنیادم پر سپېره لاس ایښی و، زړه یې ولړزېد، چیغه یې کړه، شاته یې ټوپ کړ، پښه یې وښویده، ببرته پړمخې ولوېده، هماغسې بې حرکته پرېوته، تېزه تېزه سا یې وهله، ورو یې سترګې وغړولې، ګاړګوتې وینښته یې د یو چا پر سپېره لاس پرا ته ول، سترګې یې رډې راوختې، لاسونه یې پر ځمکه ولګول، د پښود ټولېدو سیکه یې نه لېده، په زحمت کېناسته، ژامې یې یو پر بل لګېدلې، لاندې یې وکتل، د یو چا لاس تر مړونده له خاورو راوتلی و.

ketabton.com - The Digital Library

ښې خپل لړزانده لاس خاورو ته ور نږدې کړ، ببرته یې ګوتې په هوا کې راټولې شوې، یوه شېبه یې په رډو سترګو له خاورو راوتلي لاس ته وکتل، د زړه دربا یې تېزه شوه، ناڅاپه یې دواړه منګولې په خاوره کې ښخې کړې، د لیونو په څېر یې مړه خاوره وتوشپله، لاس تر اوږې لوڅ شو، په لانده لستوڼي پورې خاورې نښتې وې، بیا یې د خاور په توشپلو پیل وکړ، ګوتې یې د کمیس په غاړه ولګېدې، ټینګ یې ونیو، کش یې کړ، له خاورو سپېره ویښته راووتل، وروسته تندی ښکاره شو، بیا سترګې، پزه او خوله له خاور راووتل، غوټۍ په ځیر ورته وکتل، بې اختیاره یې شونډې ورپېږدېدې:

ـ جا، جا، جانکو!

د زړه ضربان یې ډېر شول، له خولې یې لاړې راووتې، لاندې یې وکتل، د سړي غاړه تر نیمايي غوڅه وه، له ورمېږه راوتلې تازه وینه له خاورو سره ګډه شوه

د ښځې پر زړه ترخې اوبه راپورته شوې، ټوخې واخیسته، کانګو ونیوله، مخ یې کوږ کړ، وبې ګرځول، سړي ته یې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې یې پر تندې د کالداني لوی داغ ښکارېده، د ښځې له خولې ځګونه را ووتل، پر سترګو یې تیاره راغله، مخامخ ړنګه شوه.

* * *

ښځې سترګې رڼې کړې، پانې وې، تر پانو پورته سپینه ګرده سپوږمۍ ولاړه وه.

په سر کې یې نرۍ څړیکه تېره شوه، کیڼ لاس یې پر ځمکه ولګاوه، لوټې وې، په زړه یې وېره ننوته، فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:

ـ زه، زه چېرته یم

کوم ځواب یې وانهورېد.

پر ښي لاس یې زور راووست، لاس یې پوست ولګېد، ورو یې ور وکتل، لاس یې د یوه بنیادم پر لوڅه ببره سینه پروت و. خوله یې وازه کړه، د چیغې غږ راونه ووت، خرهارې یې شو، کیڼ بغور یې لوند ورته وابسېد، ورو یې

ketabton.com - The Digital Library

پورته وکتل، پر تندي يې د يوه بنيادم له مړو وينيتو ډکه زنه ابنبې وه. يو دم کښناسته، د سپوږمۍ رڼا د سړي پر لوڅو سپينو سترګو لګېدله.. ښځې څو ځله خوله وازه کړه، غږ ترې راونه ووت، دومره پوهېده چې ځان يې رېږدي.

د منو د ونو له تورو څانګو څخه د لاسي بتۍ رڼا ښکاره شوه، يو غږ يې واورېد:

ــغوټۍ !

ښځه د تاک پاڼو ته ور وښوېده، رڼا د ونو تر څانګو را ووته، پر مخامخ دېوال ولګېده، يو دم ورکه شوه.

ښځې خپلو پښو ته کتل، پايڅې يې لړزېدلې...

د لاسي بتۍ رڼا د باغ په کونج کې ګرځېدله..ښځه ورو پر سينه وښوېده، لاس يې د يوه تاک په تنه پورې ونيو، په زحمت ولاړه شوه، زانګې وانګې يې د باغ د وره خواته حرکت وکړ، د کلا په مينځ کې لويې دروازې ته ور وګرځېده، کولپ ور لوېدلی و، خوله يې چيغې ته جوړه کړه، ساه يې په سينه کې سره راټوله شوه، له مرۍ نه يې يوائې خرهاری راووت.

د بتۍ رڼا د کلا په دېوال کې له پرې شوې دروازې څخه را ووته، د سنځلې پر ځړېدلو څانګو ولګېده، څانګو اوږده سيوري پيدا کړل، رڼا بېرته ورکه شوه.

ښځه دالان ته ننوته، د پيازو چاړه يې پر ټټر پورې ونيوله، ټکری يې پرې خور کړ، کوټې ته لاړه، څراغ ته يې ور پو کړل، د وره شا ته غلې کښناسته.

چوپه چوپتيا وه، کله کله به څاه ته نږدې، يوې چونګښې کورررړ کړل، نور هيڅ هم نه اورېدل کېدل.

شېبه وروسته د يوه بنيادم د بوټونو ټکا واورېدل شوه، د بتۍ رڼا له ورسۍ نه کوټې ته ور ولوېده، رڼا پر يوه عکس ولګېده، ملک عطاالدين شخ برېتونه نيولي ول.

د کوټې د دروازې کړپ شو، د ښځې زړه د پښو تر پوندو منډه کړه، په کوټه کې يو نارينه غږ واورېدل شو:

ــ غوټۍ !

غوټۍ په بيړه ولاړه شوه، په لاس کې نيولې چاړه يې پورته کړه، يو چا اخ کړل، بتۍ يې له لاسه ولوېده، له دروازې سره ولګېد ، درب شو، په غولي ولوېد.

ښځې منډه واخيسته، کينه پښه يې د دروازې تر ليخکه ويسته، خو ترښۍ پښې يې د يوه بنيادم ګوتې تاو شوې، د کوټې خواته په زوره کش شوه، د لرګي پر صندوق ورغله، زنګنونه يې پر صندوق ولګېدل، شا په تخته پرېوته.

ketabton.com - The Digital Library

بتیې وخوځېده، له ځمکې پورته شوه، د ښځې پر مخ سپینه رڼا ولګېده، د هغې یوه خوا مخ په وینو سور و، وړې ، وړې لوټې په وینو کې ښتې وې.

د سړي زګیروی شو، اورلګیت ولګېد، د حمید په غټو سترګو کې د اورلګیت د دانې لمبه ښکارېدله...

بله دانه لاټین ته ور نږدې شوه، کوټه ژېړې رڼا ونیوله.

حمید خپل مټ ته لاس ور وووړ، د پیازو چاړه پکې بنده وه، چاړه یې له لاستي ونیوله، کش یې کړه، سرې وینې باد شوې.

ښځه په پښو ودرېده، د کوټې دروازې ته یې منډه ور واخیسته، د سړي پښه ور وغځېده، د ښځې له زنګانه سره ولګېده، پرمخې پریوته، څنې یې په شدت شا ته کش شوې، سترګو ته یې د حمید سرې سترګې ودرېدې، د سړي له خولې لاړې باد شوې، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، ښځه پر اړخ ړنګه شوه.

حمید پردې ته لاس ور وغځاوه، کش یې کړه، پرده له میخونو سره یو ځای لاندې راولوېده. سړي نری تراړه ترې ویسته، تر مټ یې تاو کړه، کلکه غوټه یې ور واچوله.

حمید ښځې ته وکتل، په خاورو سپېره وه، سر یې د بوال ته کوږ و، په راوتلو رډو سترګو یې ده ته کتل.

حمید په ملنډو وویل:

ــ جانکو دې ولېد؟

ښځه له حرکته لوېدلې وه.

د سړي لاندنۍ شونډه وځړېده، سپین غاښونه یې ښکاره شول، ښځه یې تر ویښتو ونیوله، د هغې سر پورته شو، سترګو ته یې د چت تور لرګی ودرېدل، سړي په لوړ غږ وخندل، له خولې یې باد شوې لاړې د ښځې پر سپینه غاړه ولګېدې.

سړی یودم غلی شو، په ملنډو یې وویل:

ــ زه څه ملامت یم، دی په خپله کم عقل و، ما ستا له خولې د راوتلیو څګونو د پاکولو لپاره ټوټه پسې غوښته. ورسۍ ته مې وکتل، جانکو د څاه تر څنګ ولاړ و، له پایڅو نه یې خړې اوبه څڅېدلې، ده په لاس کې نیولې زرینې خولۍ ته کتل.

ketabton.com - The Digital Library

حمید غلی شو، یودم یې وخندل، ځنګ یې بدل کړ، د سدرۍ له جېبه یې ګنجې کونجیاني (کلیاني) راوېستې، د لرګې صندوق یې خلاص کړ، په غولي یې څو کاغذونه کېښودل شول، وروسته یې یودم وخندل:

ـ دا وینې؟

ښځې په حیرانۍ ور وکتل، د سړي په لاس کې یو کوچنی تبر ښکارېده.

سړي تبر لاټین ته ور نږدې کړ، ورو یې وویل:

ـورته وګوره ! د جانکو غاړه مې په همدې تبر پرې کړه، دی ساده سړی و، له خولې نه یې ختې پاکولې، زه هم د شا له خوا غلی ورغلم، تبر مې د هغه په غاړه راټیټ کړ.

د ښځې خرهاری شو.

سړي پرته له دې چې هغې ته وګورې په خندا یې وویل:

ـدې تبر د ډېرو غړی خوړلې دي، ته ورته وګوره، خوله یې سره ده، په دغو وچو وینو کې دې د مور د غاړې وینه هم ګډه شوې ده.

د ښځې خرهاری ډېر شو، یودم یې ټوپ کړل، پر سړي ور پرېوته، د دواړو لاسونو تېره نوکان یې د هغه مخ ته برابر شول. سړي تر ستوني ونیوله، پورته شو، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، د هغې له خولې وینو داره وکړه ، څو څاڅکې د څراغ په ښیښه وبهېدل، ښځه یوې خواته رنګه شوه، په لنډ وخت کې د هغې له خولې نه راوتلې وینې یوه لویشت غولی سور کړ. د ښځې راوتلی ټټر په تېزۍ کښته پورته کېده....

سړی ولاړ شو، د ښځې ګېډې ته یې درنه لغته ورکړه، ښځې وټوخل، تاو را تاو شوه، بېرته بې حرکته پرېوته.

سړي چیغه کړه !

ـستا پلار هم ما وواژه، د سپې زوی ته سلامت دوه ساعته ماتله وم، کله چې د غوښو له کوره راووت، په خوړ کې مې د تبر وار پرې وکړ، شپه وه، تبر سم ځای ونه لګېد ، ده منډه واخیسته، په تیاره کې رانه ورک شو، خو وروسته مې پیدا کړ، په همدې تبر مې پر غاړه وواهه.

سړی غلی شو، یو دم یې شونډې وبرې کړې، ښځې ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:

ـخو ودې نه پوښتل چې ولې؟

ketabton.com - The Digital Library

ښځې تېزه ساه وهله...

د سړي تندی تریو شو ، چیغه یې کړه:

ـ پلار ته مې دې مرکه ور ولېږله، ته مې ورنه وغوښتې، خو ده غاړې کولې، ویل یې چې ملک سړی یم، څنګه خپله لور یوه موټروان ته ورکړم.

سړی غلی شو ، ښځې ته یې وکتل، هماغسې یې تېزه تېزه ساه وهله.

سړي وخندل، په ملنډو یې وویل:

ـ پوهېږې چې ته مې ولې کولې؟

ښځې ردې سترګې ورته نیولې وې...

د سړي تندی تریو شو ، په خشکه یې وویل:

ـ زه ستا پر خیرن مخ نه وم مین، خبره د اتو شلو جریبو ځمکې، باغ، کلا او ګاڼو وه، ستا پلار نه خپل درلود او نه هم تربور، له غوټو هم میراث وه، نو دا جایداد ، ما د ځان لپاره تیاره ګوله ګڼله، بس ! ملک باید مړ شوی وای. ما همدا کار وکړ، خو ګوډ غوټو په څټ کې راشین شو ، هیڅ مې نه وو ورته ویلې، هسې یې راسره بده شوه، که ګوډ په کلا کې نه وای اړولې، مور دې په خپله راضي کېده چې تا زما په نامه کړي، پر هغې خو هسې هم ګران وم، ترور مې وه، غوټو یې د خپل خاوند قاتل ګاڼه، ته وو ایه ! له ما پرته به یې په بل چا باور کاوه؟ هه !

ښځې د توشکې ژی د خپل ښي لاس په موټ کې ټینګه کړه.

سړي خبره پسې وغزوله:

ـ پوهېدم چې غوټو په جومات کې دی، ګوډ به د ماخستن له لمانځه وروسته کلا ته راته، تر هغو به دروازه خلاصه وه، زه هم د ماښام په تته رڼا کې کلا ته ورننوتم، په دالان کې مې ستا د مور تېوخی واورېد ، په احتیاط برج ته وختم، ستا د پلار لاسي بتۍ مې د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

سړي وخندل، خبرې یې پرې شوې، بېرته یې وویل:

ـ پوهېږې چې لاسي بتۍ مې له کومه کړه؟ !

ځواب یې وانهورېد.

ketabton.com - The Digital Library

ـستا د پلار له جېبه مې راوېسته، لومړی مې مړ کړ، بيا مې د هغه جېبونه ولټول، بس! سرکوزی ډېر سخت سړی و، په جېب کې يې يوه روپۍ هم نه وه، يواځې يوه قواله ترې راوخته او يوه هم هماغه لاسي بټۍ چې ما د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

د ښځې رېږدېدلي لاس حرکت وکړ، سړي ور وکتل، يو ګز ليرې د پيازو چاړه پرته وه، سړي په ملنډو وويل:

ـچاړه غواړې؟

خپله پښه يې چاړې ته ور وغځوله، چاړه يې پر پونده ووهله، چاړه د ښځې له لاس سره ولګېده، سړي هماغسې په ملنډو وويل:

ـهه! دا يې هم چاړه!

ښځې بېرته لاس ور ټول کړ، د پخوا په څېر ستونې ستغ پرېوته، چت ته يې وکتل، له ښی سترګې راوتلې اوښکه يې ورغړېده، د غوږ تر څنګ يې په ګڼو ګاړګوتې تورو ويښتو کې پټه شوه.

سړي وخندل:

ـمور مې دې هم همداسې ووژله، ماښام قضا کاهداني ته ننوتم، تر ماخستنه ماتله وم، مور دې له څراغ سره د باندې راووته، د خوارکۍ سړو اوبو ته زړه شوی و، په لاس کې يې چايجوشه ښکارېدله، نيغه د څاه خواته ور روانه شوه، خو بوکه يې لا نيمايي ته نه وه را پورته کړې چې د تبر وار مې پرې وکړ. اخ يې هم تر خولې راونه ووت، په غېږ کې مې را ړنګه شوه، لاسونه مې سرو وينو ونيول. د هغې سر مې څاه ته ور وغځاوه، په خپله پورته برج ته وختم، د ګوډ خرهاری خوت، غاړه يې د تبر خولې ته ښه جوړه وه، خو ومې نه واژه، که مې داسې کړې وای، نو ستا د مور او پلار قاتل به څوک وای؟ ته به څنګه زما کېدې؟ ګوډ خو مې د بدۍ په پلمه په رښا ورځ هم وژلی شو، ما يې يواځې پر سپينو پايڅو خپل له وينو ډک لاسونه څنډ وهل.

له برجه را کښته شوم، ترور مې له پښو ونيوله، څاه ته مې ور خوشې کړه، پام مې نه و، زرينه خولۍ هم ورسره ولوېده، زه بېرته کاهداني ته ننوتم، شېبه وروسته ته له کوټې راووتې، چيغې دې کړې، ګوډ له برجه راکښته شو.

سړی غلی شو، بېرته يې شونډې وخوځېدې:

په نورو خبرو خو ته هم پوهېږې، ما د کاهداني له وره نه هر څه ليدل، کله چې جانکو د خلکو د خبرولو لپاره د کلادروازه خلاصه کړه، په کلي کې د هغه له چيغو سره سم، زه هم له کلا ووتم.

ketabton.com - The Digital Library

سړي ځراغ ته لاس ور وغځاوه، د ښځې مخ ته یې ورنږدې کړ، خوله یې په وینو سره وه، په سرو شونډو کې یې د لاټین ژیړه رڼا ښکارېدله.

سړي په خندا وویل:

ــ اوس یوازې ته پاتې یې، غم مه کوه، ستا غم مې هم خوړلی، اوس دې باغ ته بیایم، هلته جامې درنه باسم، بیا دې پر تبر غاړه غوځوم او لوڅه لغړه دې د جانکو پر تېږ پرېباسم.

د ښځې خرهارۍ ډېر شو.

د سړي خندا زور ونیو، له خولې یې لاړې باد شوې، هماغسې یې په خندا کې وویل:

ــ په جانکو دومره وخت نه دی وتلی، یو دوه تازه زخمونه به یې په غاړه کې جوړ کم، په خپله وینه راباسي، بس! یوازې مخ او ځان یې لږ پاکوالی رانه غواړي ته ووایه! څوک به ما ملامت کړي، ساده خلک دي، ورته وبه وایم چې دواړه سره جوړ ول، یو ځای مې سره ونیول.

د ښځې له خولې ځګونه راووتل، یو دم یې ټکان وخوړ، سړی یې پورې واهه،لاټین ولوېد ، ښځه ولاړه شوه، سړي تر پښې ونیوله، ښځې لاټین پورته کړ، کړنګ شو ، سړي خپل سر ته غبرګ لاسونه ونیول، په ویښتو کې یې د ځراغ ماتې نازکې ښیښې بندې وې، مخ یې لوند شو ، د خاورو د تېلو بوی یې پر سپږمو ننوت.

ښځه زانګې وانګې له کوټې ووته، سپوږمې د کلاه د ختیځ برج پر سر ولاړه وه.

ښځې څو ځله چیغې ته خوله جوړه کړه، خو غږ به یې په مرۍ کې تاو راتاو شو ، له خولې به یې یوازې خرهارۍ را ووت.

باغ ته ننوته، د مڼو د ونو خواته ور وګرځېده، څو ګامه یې واخیستل، پښه یې لښتي ته ور وښوېده، پر لوڅو پښو یې سړې اوبه ور واوښتې، بېرته پورته وختله، له اوږې سره یې یو څه ولګېدل، په وارخطایې یې ور وکتل، له ټیټ ښاخ څخه د مڼو سپین ګلان توی شول.

ښځې پر مخامخ دېوال منډه ور واخیسته، ټوپ یې کړل، لاسونه یې د سرداو سر ته ور ورسېدل، له نوکانو سره یې د دېوال کاهګل جلا شو ، بېرته شا پر تخته پرېوته.

دېوال ته یې وکتل، هسک و ، یوه تاک ته ور وښوېده، ځان یې د تاک په ګڼو څانګو کې ننه ایست.

ښه شېبه ووته، د بتۍ سپینه رڼا د مڼو په ونو کې ګرځېده...وروسته ورکه شوه.

ketabton.com - The Digital Library

ښځې تېزه تېزه ساه وهله.. بیا یې نږدې غږ واورېد:

ـ غوټۍ !

ښځه په خپل ځای کې غلې ناسته وه.

ناڅاپه یو سیوری ور باندې راغی، نږدې پاڼې وښورېدې، ښځې خپله ساه ودروله، پر پښه یې یو څوک ور وختل، ښځې خپله لاندنۍ شونډه په غاښونو کې ټینګه کړه، سرې مخکې لاړ.

ښځې سږه ساه ویسته، چو په چوپتیا وه، چرچرک نارې وهلې...

ښځې سترګې پټې کړې، دې په تیزی سره ساه وهله.. یودم یې تر ښۍ پښې د یوچا ګوتې تاو شوې، کش شوه، د تاک پاڼې یې له مخ سره ولګېدې، ټکری یې په یوه څانګه کې پاتې شو، پر هوار میدان ستوني ستغ، سرتوره پرېوته.

ښځې په بېړه پورته وکتل، حمید و، د سپوږمۍ رڼا یې پر ببرو ویښتو پرته وه.

حمید د هغې پر ټټر پښه کېښوده، په لاس کې یې تبر ښکارېده.

ښځې د هغه تر پښې ګوتې تاو کړې، سرې د ښځې پر ټټر زور راووست، تبر یې پورته کړ، ښځې وټوخل، تبر ته یې وکتل، په ستورو کې ولاړ و.

ښځې سترګې پټې کړې، شېبه ووته، د ښځې پر مخ او غاړه تاوده څاڅکي ولګېدل خرهاری یې تر غوږ شو، سترګې یې رڼې کړې، تبر هماغسې پورته ولاړ و.

ښځې حمید ته وکتل،د هغه له ستوني وینو دارې وهلې...تبر یې له لاسه جلا شو، ولوېد، تېره څوکه یې د ښځې غوږ ته نږدې په ځمکه کې ننوته، دی هم مخامخ پر یوه تاک ورغی، لښتې ماتې شوې، درب شو، پړمخې پرېووت، له ورمېږه یې د چاړې لاستی راوتلی و.

ښځې ټکان وخوړ، د حمید ځنګنو ته نږدې غبرګ بوټونه ښکارېدل، ښځې په راوتلو زړو سترګو پورته وکتل، یو څوک ولاړ و، څېره یې نه ښکارېده، د سپوږمۍ رڼا یې پر اوږو لګېدله.

ښځه کېناسته، نیم ګز شا ته شوه.

سړی ورمخته شو، ګونډې یې پر ځمکه ولګېدې، څېره یې د سپوږمۍ رڼا ته برابره شوه، ده کړه پزه درلوده، په سترګو کې یې اوښکې ځلېدلې، په غریو کې یې وویل:

ketabton.com - The Digital Library

ــغوټۍ زویه!

ښځې په حیرانۍ ورته کتل...

سړي د هغې اوږو ته څنډ ورکړ، چیغه یې کړه!

زه یم، غوث الدین!

د ښځې په ستونې کې خرهاري شو، زوروره چیغه یې تر خولې رااووته!

ــ لا لا!

ځان یې د تره غیږې ته ور واچاوه، کوکه یې کړه، د ژړا غږ په ټول باغ کې تاو راتاو شو...

سړي د غوټۍ د ککرۍ په ګڼو پېچلو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، د هغې سر یې پر خپل ټټر پورې ټینګ کړ، د ښځې کوکو زور واخیست. سړي په غریو کې وویل:

ــ هر څه به سم شي، هرڅه!

ښځې هماغسې ژړل...

ښه شېبه ووته، د ښځې اوښکې نه تم کېدې، وروسته یې په نیولي جړ غږ وویل:

لا لا! ما دې خپل کور ته بوځه!

سړي د ښځې پر ککرۍ شونډې کیښودې، ښکل یې کړه.

پاو وروسته د سپوږمۍ رڼا په دوو تنو لګېدله، دواړه د منو په ګڼو ونو کې کلا ته د پرې شوې وره خواته روان ول، ښځې خپل سر د سړي پر اوږه ایښی و، سړي په تګ کې ستونزه درلوده، کینه پښه یې درنه پسې اخیسته.

پای

ketabton.com - The Digital Library

ketabton.com - The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالی ـــــــ ډاکتر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت ـــــــ مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې ـــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې ـــــــ ليکونکی: شيخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه ـــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساینس او تخنیک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) ـــــــ عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديو اکتيويتي ـــــــ ليکوال: پوهنوال ډاکتر نظر محمد سلطانزی ځدران
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود ـــــــ عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ـــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتیا :

- هغه پياوړي لارې چارې چې اند ښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ـــــــ ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ـــــــ Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم ـــــــ ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

ketabton.com - The Digital Library

- **هنر او ادبيات :**

- راځئ کيسه وليکو ______ نصير احمد احمدي
- مناجاتونه ______ نور احمد قرانمل
- د هيلو غوټۍ ______ ويناواله: وحيده "آرينزۍ"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ______ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومي کيسې پښتو لنډۍ او غاړي ______ ليکوال: ثارنوال احمد منګل خان

- **دماشومانو لپاره :**

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ______ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ______ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ______ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخي د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **تاريخ او سياست :**

- روز شمار واقع افغانستان ______ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکې ______ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ ترون د حقوقو او سياست په تــــله کښې ______ ليکوال: ډاکټر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخي د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **بېلابېل آثار :**

- خوندور خواږه ______ عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبې ______ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثارنو مي برخي د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

ketabton.com - The Digital Library

پای

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English